

கூயத்துவமா முருங்கை முதலை ஸுரி 1919ல் மார்க்கட் போங்கள் நிறைபார் பெந்து ஒடும்பிழைன்றில் பிறந்தார். “ஏகங்க காணினாலும்” ஆரம்பப் பாடசாலையில் தனது ஆரம்பக் கல்வியைக் கட்டி முதலையின் தலைகள் “மழலைக் காகிலும் கும்” காகிலும் மாங்கக் கால்வையையும் அதுபோன்று இணைந்து சிட்டக் கல்வையையும் கட்டக் கந்திபாடை குறிசியலக்குளையை கற்றுத் தேர்ந்தார். “கும்” கிள் கல்விக்கு ஆரம்பிக்கும் போதே பலகலைக்கழக கல்வியிலும் நூட்டம் கொண்டிரை. இன்னால் 1955ல் தெஹரான பலகலைக்கழகத்தில் போஶிரியாகவும் கடமையிருந்தார்.

அவர் இராமாம் சோமைய்வியின் அரசியற் பலிற்கி தோலையத்தீர் பிழைய நேர்க்கப்பட மாணவர்களுள் குறுவாக கிள்ளுகினா. கந்திர வேட்டையைம் விடுதலையுணர்வும் ஈரானில் நிலையேபோது பல போர்ட்டட்டக்கழகங்கு தனவைம் வகித்தும் உணராலுடையும் நமது பஞ்சாபியினானால்கினார். இதனால் அவர் விணதையிடப்பட்டிரோடு வித்திவகுக்கும் சூனானார்.

கமது இராமாம் காலம் தோட்டேதூரி விநாக்களைப் போக்கும் சிரியாகங்கூட ஏதேந்துக்கூறும் இயல்வும் எதெயும் ஆதமாக அறியும் கடவுளையும் கொண்டவாக விணக்கினார்.

கூயது நூல்த்துடன் வகுவித தோட்டப்புமில்லாத சிறுவர்க்கான கல்வதைகளிலிருந்து வாழ விட என்னாது பறந்து கூறுகளையும் நூல்வாய்க்கண்ணையும் ஜூட்ரு விச சேல்வனவாய அன்னாரின் ஆக்கங்கள் அமைந்திருந்தன. வாவாற்றுத் தத்தவாம். அறிவியல் தக்கவாய். துறவுதீவால் ஞானம் என்பவற்றோடு இவ்வாழியைப் போதைச் சூறையும் பயிற்சியும் இவ்வாழியை நாகரிகமும் பண்பாடும் பெருமானின் வாழுக்கையும் வரலாறும் புனித இயாக்களின் சரிதை மூல்வியும் பேணகளின் பிரச்சினைகள் இவ்வாத்துங் நம்பிக்கைக்கஞ்சும் கோட்பாடும் போன்ற இன்னொருங்களை விடயங்களில் இப்பெரியா பல நூல்களை வந்துகொள்கின.

இவ்வாறு பல்துறை ஞானம் பேற்று விவங்கிய அன்னார் 1979 மே மாதம் முதலாம் திகதி இரவு நேரமோன்றில் பஷ்கலைக்கழகத்தை நோக்கிப் புறப்படுவதையில் பயங்கரவாதிகளின் தாக்குதல்களுக்குள் ஈரா சீமாரா மேய்க்காரர்.

உம்மி நமி

ஷஹித் முர்தஸா முதலம்ஹரி

உம்மி நசி

ஆய்ந்துள்ளாறு புதைப்புறி

UMMI NABI

TAMIL TRANSLATION OF UMMI PROPHET

By AYATHULLAH MUTAHHARI

FIRST EDITION : 2005

NO. OF PAGES : 72

PRINTED AT : AJ PRINTS (PVT) LTD

COPY RIGHT : PUBLISHER

Price : Rs. 50.00

உள்ளடக்கம்

1. உம்மி நுபி
  - I. ஏனையோரது கருத்துக்கள்
  - II. ஹிலாஸில் எழுத்துக்களின் தோற்றும்
  - III. மத்தாலின் நுபித்துவ காலம்
2. இறைத்துதரின் செயலாளர்கள்
3. ஹாதைய்யாவின் கதை
4. விசித்திரமான ஒரு கருத்து
5. இறைத்துதர் எழுத்தறிவற்றவர் என்பதற்கு ஆதாரமாக அமைந்தது உம்மி என்ற பத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட விளக்கமா?
6. இறைத்துதர் [ஸல்] எழுத்தறிவுள்ளவர் என்று குர்ஔன் கூறுகின்றதா?
7. வரலாற்று உண்மைகளும் அஹாதீஸாம்
8. எதிரிகளின் குற்றச்சாட்டுக்கள்
9. முடிவுரை
அடிக்குறிப்புக்கள்
இல்லாமிய மரபுச் சொற்கள்

1. உம்மி நமி

அவர் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை; ஒரு வகுப்பறையில் அமரவுமில்லை; ஓர் ஆசிரியருக்கு முன்னால் முழந்தாளிடவுமில்லை. ஒரு நூலுடனோ அல்லது எழுதப்பட்ட ஒன்றுடனோ ஏத்தொடர்பும் கொண்டவருமல்லர். இதுவே தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது வாழ்க்கையில் பளிச்சிடும் உண்மையாகும்.

எந்த ஒரு வரலாற்று ஆசிரியரும் அவர் முஸ்லிமாயிருந்தாலென்ன, முஸ்லிமல்லாதவராயிருந்தாலென்ன இறைதூதர் அவரது பாலப்பருவத்திலோ, இளமைப்பருவத்திலோ, நபித்துவப் பருவத்திலோ அல்லது வயது முதிர்ந்த காலத்திலோ எழுதவும் வாசிக்கவும் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்று கூறியதேயில்லை. அதேபோன்று நபித்துவத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஒரு வரியை வாசித்திருப்பாரென்பதற்கோ, அல்லது ஒரு சொல்லை எழுதியிருப்பாரென்பதற்கோ எவ்வித சான்றும் காணப்படவில்லை.

அரேபியர் குறிப்பாக ஹிஜாவில் வாழ்ந்தோர் முற்றாக எழுத்தறிவற்றவர்களாகவே விளங்கினர். அவர்களுக்குள் விரல்விட்டென்னக் கூடியவர்களே எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்தவர்கள். எனவே அவர்களை அனைவரும் அறிந்திருந்தனர்.

அக்காலச் சம்பிரதாயப்படி அக்கலையைக் கற்ற ஒருவர் எந்தவகையிலும் அறிமுகமற்ற ஒருவராக இருக்க முடியாது. எதிரிகள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தமது கருப்பொருள்களுக்கு ஆதாரமாகப் பிறர் சொற்றனைப் பயன்படுத்தினார்கள் எனக் குற்றம் சாட்டினார்களேயன்றி எழுத்தறிவுள்ளவராக தம்மிடமுள்ள நூல்களை அவர்கள் பயன்படுத்தினார்கள் என்று ஒருபோதும் குற்றம் சாட்டவில்லை. எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்தவராக அவர் இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக அத்தகைய குற்றச் சாட்டிலிருந்து தப்பியிருக்க மாட்டார்கள்.

1. ஏனையோரினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை

இறைத்துதருக்கு எழுத்தாற்றலும் வாசிப்புத் திறனும் இருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டிக்கூடிய ஒரு சிறு தடயம்தானும் இல்லாமிய வரலாற்றில் குறைகாணும் கீழைத்தேயவாதிகளின் கணக்குக்குத் தென்படவில்லை. இறைத்துதர் பாடசாலைக்குச் சென்ற ஒரு மனிதர்ல்லர் என்றும், அவர் பாடசாலை செல்லாத ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் என்றும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

தோமஸ் காலைல் தனது புகழ்பெற்ற நூலான 'லெ ஹெரோஸ்' (Les Heros) எனும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

'முஹம்மத் எந்தவொரு ஆசிரியரிடமும் எந்தொரு பாடத்தையும் படிக்கவில்லை. எழுதும் கலை அரேபியர்களுக்கு மத்தியில் புதிதாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டதொன்றாகும். முஹம்மது வாசிப்புடனும் எழுத்துக்களுடனும் பரிச்சயமுடையவராக இருக்கவில்லையென நான் நம்புகிறேன். அவர்களுக்கு பாலைவன் வாழ்க்கையைத் தவிர வேறொதுவும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்னும் உண்மையை நாம் மறக்க கூடாது.'⁽¹⁾

வில்லியம் டிரான்ட் தனது 'நாகரிகத்தின் கதைகள்' (The Story of civilization) எனும் நூலில் இவ்வாறு கூறுகிறார் :

'அவருக்கு எழுதவும் வாசிக்கவும் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென எவரும் கவலைப்படவில்லை. அரேபியர்களுக்கு மத்தியில் அவ்வாறு பலவீனமானதொன்றை நிறைவேற்றுவது

தரம் குறைந்த செயலாக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது. அவ்வாறு தரக் குறைவாக நடந்து கொண்டவர்கள் குறைவிக் குலத்தில் பதினேழு பேர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். மஹம்மத் அவர்கள் ஒருபொழுதும் எழுதத் தெரிந்தவராக இருக்கவில்லை. அவர் தான் சொல்வதை எழுதுவதற்காக மற்றொருவரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அவர் எழுத்தறிவற்றவர் என்பது வெளிப்படையானதொன்றாக இருந்தபோதும் அரபுமொழியில் மிகச் சிறந்த சொல்லாட்சியும் மிகப் பிரசித்திபெற்றதுமான நூலை வெளிக் கொண்ரவதிலிருந்தும் அவரைத் தடுத்துவிடவில்லை. அத்துடன் நன்றாக கற்றுத் தேர்ந்தவர்களுக்கும் மிக அரிதாகவே வரக்கூடிய மக்களை முகாமை செய்யும் விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதிலிருந்தும் அவரைத் தடுத்துவிடவுமில்லை'⁽²⁾

ஜோன் டெவன்போர்ட் என்பார் அவரது 'அன் அபோலோஜி பொ மொஹம்மட் அன்ட் த கொரான்' (An apology for Mohammed and the Koran) எனும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

'கல்விகற்றல் என்ற சொல்லுக்குரிய, பொதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட கருத்தில் முஹம்மத் ஒன்றையும் கற்றுக்கொள்ளவில்லையென்பது ஏற்கப்பட்ட ஒன்றாகும். அவரது காலத்துக்குரிய வழக்காறுகளைத் தவிர அவர் வேறொந்த கல்வியையும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை'⁽³⁾

கொன்ஸ்டன்டைன் வேர்ஜில் ஜோர்ஜிய (Constane Vergil Giorgio) தனது 'வே டி மொஹம்மட்' (Vie de Mohomet) எனும் நூலில் கூறுகிறார் :

'அவர் உம்மியாக இருந்தபோதிலும், அவர்மீது இறக்கப்பட்ட முதல் வசனங்கள் எழுத்தறிவையும் அதனைக் கற்பிப்பதையும் கருத்தாகக் கொண்ட எழுதுகோலையும் அறிவையும் பற்றிப் பேசின. வேறு எந்தவொரு பிரதான சமயமும் அறிவை அவ்வளவு வலியுறுத்தவில்லை. உண்மையில் அதன் ஆரம்பத்திலேயே அறிவுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்த சமயம் வேறொதுவுமில்லை. முஹம்மத் ஆழ்ந்த

புலமையுமடையவராகத் திசமூந்தமையினால் ஒரு கஸ்விமான் கஸ்விமின் பெறுமதியை அறிந்தவர் என்ற காரணத்தினால் ஹிரா குகையிலிருந்து வசனங்கள் இறங்கியபோது மக்கள் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஆனால் அவர் எழுத்தறிவில்லாதவர்; எவரிடமிருந்தும் எந்தவொரு பாடத்தைத்தானும் படித்தவர்ல்லர். முஸ்லிம்களுடைய சமயம் அதன் ஆரம்பத்திலேயே அத்தகையதொரு முக்கியத்துவத்தைக் கஸ்விக்கு வழங்கியமைக்காக நான் முஸ்லிம்களை வாழ்த்துகிறேன்' ⁽⁴⁾

கஸ்டாவ் லே பொன் (Gustav le Bon) அவரது புகழ்மிக்க நூலான 'லா சிவிலைசேன் டி லே அரப்ஸ்' (La Civilization de les Arabs) எனும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

'முஹம்மத் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர் என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றாகும். இது ஒரு புகழ்த்தக்க நிகழ்வாகும். அவர் எழுத்தறிவுள்ளவராக இருந்திருந்தால் குர்ஆனுடைய கருத்துக்களும், சொற்களும் மேலும் சிறந்ததாக இருந்திருக்கலாம். அதைவிட திருத்தாதர் ஓர் உம்மியாக இல்லாதிருந்திருந்தால் ஒரு புதிய சமயத்தைப் பரப்புவதில் ஒருபோதும் வெற்றிபெற்றிருக்க மாட்டார். ஏனெனில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத ஒருவராலேயே கஸ்வி அறிவற்ற மக்களின் தேவைகளை நன்கு உணர்ந்து அவர்களை நேர்வழியில் மிகச்சிறப்பாக வழிநடத்த முடியும். எனினும் திருத்தாதர் ஓர் எழுத்தறிவற்றவரா இல்லையோ அவர் உயர்ந்த அறிவும், பாண்டித்தியமும், விவேகமும் உடையவராக இருந்தார் என்பது மட்டும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்' ⁽⁵⁾

கஸ்டாவ் லே பொன் ஒரு லோகாயதவாதியாக இருந்ததுடன் குர்ஆனின் உள்ளடக்கத்தை அறியாதவராகவுமிருந்தார். ஆகையால் குர்ஆன் வசனங்களை, சப்புச் சவறு என்று கூறியிருப்பதுடன் கற்றவருக்கு கஸ்வாதவர்களுடைய பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்ள முடியாமை பற்றியும் கூறியுள்ளார். அவர் குர்ஆனையும் திருத்தாதரையும் குறை கூறியுள்ளார். ஆனால் அதேநேரம் அவர் திருத்தாதருக்கு எழுத்தறிவுடன் அல்லது வாசனைத் திறனுடன்

எவ்வித பரிச்சயமும் இருந்ததென்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்கான எந்த அதாரமும் இருக்கவில்லையென்பதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

இவற்றை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் நான் எனக்கு சார்பான் ஆதாரங்களை தேடுவதாக பொருள் கொள்ளக் கூடாது. இல்லாமிய வரலாற்றிலும் கீழைத்தேய வரலாறு பற்றி முஸ்லிம்களினதும், கீழைத்தேயத்தவர்களினதும் மிக நம்பகரமான தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த விடயத்தில் ஓரளுவாவுதானும் உள்ளமை இருந்திருந்தால் அது முஸ்லிமல்லாத வரலாற்றாசிரியர்களினதும், விமர்சகர்களினதும் பிடிமிலிருந்து தப்பியிருக்க முடியாது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே நாம் அவர்களது கூற்றுக்களை இங்கு எடுத்தாண்டுள்ளோம்.

இறைத்தாதர் அபீதாவிப் அவர்களுடன் சீரியாவுக்கு பயணம் செய்கையில் வழியில் ஓரிடத்தில் தங்கினார்கள். இது அவர்களுக்கு புறைரா ⁽⁶⁾ எனும் துறவியுடன் ஒரு குறுகிய சந்திப்புக்கான சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தது. இக்குறுகிய சந்திப்பு அவருக்கு கற்பதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியதா என ஆராய்ந்து உறுதிப்படுத்தும் பொருட்டு அவர்களது கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. இது அவர்களது தற்கால பழங்கால எதிரிகள் இச்சிறு சம்பவத்தைக் கூட விட்டுவைக்கவில்லையென்பதைக் காட்டுகிறது. எழுத்தறிவத் திறன் எதனையும் திருத்தாதர் பெற்றிருந்தாரென்பதை எடுத்துக்காட்டக்கூடிய சான்று எதுவும் இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக அதனைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டியிருப்பார்கள்.

இவ்விடயத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இதனை கட்டாயமாக இரு பிரிவுகளாக வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும்:

1. நபித்துவதற்கு முற்பட்ட காலம்
2. நபித்துவக் காலத்தில் இத்தலைப்பைப்பற்றி இரு வேறு கோணங்களில் ஆராய வேண்டும்.
  1. எழுதுதல்
  2. வாசித்தல்

அவரது நபித்துவத்துக்கு முன்னர் எழுத்து, வாசிப்பு தொடர்பாக அவருக்கு கிஞ்சித்தேனும் பரிச்சயம் இருந்திருக்கவில்லை என்பதைப் பற்றிய முஸ்லிம் மூஸ்லிமல்லாத கல்விமாண்களின் தீர்க்கமான இறுதி முடிவைப்பற்றி நாம் பின்னர் விளக்குவோம். ஆனால் நபித்துவக் காலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவ்வளவு உறுதியாகக் கூற முடியாது. இக்காலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் எழுதவில்லையென்பது ஒரு மறுக்கமுடியாத உண்மையெனினும் வாசித்தல் பற்றி கருத்து வேறுபாடுண்டு. சில அறிவிப்புகள் திருத்தார் வாசித்தார்கள் (நபித்துவக் காலத்தில்) ஆனால் எழுதவில்லை என்று கூறிய பொழுதிலும் இந்த அறிவிப்புகள் பற்றி கருத்தொருமைப் பாடோ இனக்கமோ இல்லை. எப்படியாயினும் முழுமையாகப் பார்க்கையில் சான்றுகளின் டிப்படையில் நம்பத்தகுந்த உண்மை யாதெனில் அவர்கள் நபித்துவக் காலத்திலும் எழுதவோ வாசிக்கவோவில்லையென்பதாகும்.

நபித்துவத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தைப் பற்றிக் கூறுவதாயின் அக்கால அரேபியாவின் குழ்நிலையை உருவாக்கிய பொது நிலைமைகளைப் பற்றி நாம் கட்டாயமாக பார்க்க வேண்டும்.

இல்லாத்தின் தோற்றத்திற்கு உடனடியாக முந்திய காலப்பகுதியில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் வெகு சிலரே அங்கு இருந்தார்கள் என்பதை வரலாற்று உண்மைகள் புலப்படுத்துகின்றன. ।

11. ஹிஜாவில் எழுத்துக்களின் தோற்றம்

அஹ்மத் பின் யஹ்யா பலாதுரி தனது புதூற்று அல்புல்தான் எனும் நூவின் முடிவில் ஹிஜாவில் அரபிக்கனுக்கு மத்தியில் எழுத்துக்களின் தோற்றம் பற்றி விளக்குவிறார்.

சிரியாவை அண்டிய பகுதியில் வாழ்ந்த 'தாய்' எனப்படும் தைய்யியை சேர்ந்த மூன்று பேர் அலீய எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதன்முதலாக எழுத்துக்களை உருவாக்கினர். பின்னர் அந்த மூன்று பேர்களிடமிருந்து இந்தக் கையெழுத்துப் படிவத்தை 'அன்பாரேச் சேர்ந்த சிலர் கற்றுக் கொண்டனர். அன்பார் மக்களிடமிருந்து 'ஹீராவைச் சேர்ந்தவர்கள் பெற்றனர். ஹீராவுடன் அடிக்கடி தொடர்புகொண்டிருந்த ஒரு

சிறிஸ்தவர் மோ அல் ஜன்டவின் தலைவரான அகீதார் பின் அப்துல்-மலிக் பின் அப்துல் ஜின் அல்-சிந்தியின் சகோதரரான பஷ்ர் பின் அப்துல் மலிக் ஹீரா மக்களிடமிருந்து அதனைக் கற்றுக் கொண்டனர். வியாபாரத்தின் பொருட்டு மக்காவுக்குச் சென்றிருந்த பஷ்ர் எழுதுவதை சுப்யான் பின் உமையா பின் அப்த் சம்ஸ் (அழூ சுப்யாவின் மாமனார்) உம் அழுகைஸ் பின் அப்த் மனாப் பின் ஸாஹ்ரா பின் சிலாப் உம் கண்டனர். அவர் எழுதியதை தமக்குக் கற்றுத் தருமாறு அவர்கள் கேட்டனர். பின்னர் பஷ்ர் இவ்விருவருடனும் தாயிபுக்கு வியாபாரப் பயணமொன்றை மேற்கொண்டார். ஜீலான் பின் ஸல்மா அத்தகாமி தாயிபில் வைத்து அவாகளிடமிருந்து எழுதுவதைக் கற்றுக்கொண்டனர். அதன்பின்னர் பஷ்ர் இந்த இரு தோழர்களிடமிருந்தும் பிரிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு எகிப்துக்குச் சென்றார். அங்கே பிற்காலத்தில் அம்ரீ அல்-சிதாப் (எழுத்தாளர்) என்றழைக்கப்பட்ட அமர் பின் ஸராராஹ் பின் அட்ஸ் பஷ்ர் இடம் எழுதக் கற்றுக்கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து பஷ்ர் சிரியாவுக்குச் சென்று வேறு பலருக்கு அதனைக் கற்றுக் கொடுத்தார்.⁽⁷⁾

அல் பிஹ்ரிஸ்ட⁽⁸⁾ எனும் தனது நூலில் "முதலாவது கட்டுரையிலிருந்து முதலாவது கலை" எனும் அத்தியாயத்தில் இப்பு நதீம் பலாதுரியின் கூற்றுக்களை பகுதிகளாக விளக்குவிறார். அவர் இப்பு அப்பாஸ் அவர்களது நம்பத்தகுந்த ஆதாரத்தைக் காட்டி விளக்குவிறார்: முதன் முதலாக அரபு எழுத்துக்களை எழுதிய மூவர் அன்பாரேச் சேர்ந்த பூடான் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் அன்பாரேச் சேர்ந்த மக்களிடமிருந்து ஹீராவின் மக்கள் கற்றுக் கொண்டனர் என்றும் கூறுகிறார்.

இப்பு கல்தானும் தனது சிரந்தமான 'அல்-முகத்திமாவில்' 'எழுத்தும் எழுதலும் ஒரு மணிக்கலை' எனும் அத்தியாயத்தில் பலாதுரியின் கூற்றின் ஒரு பகுதியை விளக்கி இதனைக் கூறுதிப்படுத்துகிறார்.

இல்லாம் தோன்றிய காலத்தில் முழு மக்காவிலும் எழுதத் தெரிந்தவர்கள் சிலரே இருந்தனர் என்று பலாதுரி அதிகார பூர்வமாக விவரிக்கிறார். மேலும் அவர் கூறுகிறார் :

‘இல்லாம் உதயமாகிய போது பதினேழு பேர்கள் மட்டுமே எழுத்துக்கலையை அறிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். உமர் பின் கத்தாப். அலி பின் அபீதாலிப். உதுமான் பின் அப்பான். அபு உபைதா அல் ஜர்ரா. தல்ஹாஹ். யஸீத்பின் அபீ சப்யான். அபு ஹராதைபர் பின் ராபிய்யா. ஹாதிப் பின் ஸயித் அல்-உமாவி. அப்துல்லா பின் சாத்பின் அமீ சார். ஹாவேதிப் பின் அப்த் அல்-உஸ்ஸா. அபு சபியான் பின் ஹர்ப். முஆவியா பின் அபி சப்யான். ஜாஹரம் பின் அல்சலத். அலா பின் அல் - ஹத்ரமி. கடைசியாகக் கூறப்பெற்றவர் குறைவிக் குலத்தைச் சேர்ந்தவரல்ல, அவர்களுடன் இணைக்கப்பட்ட ஒருவர்’⁽⁹⁾

பலாதுரியின் கருத்துப்படி இல்லாத்தின் தோற்றுத்துக்கு சற்று முந்திடி காலத்தில் சிஃபா எனும் பெயராடையை அப்துல்லா அல் அத்வியின் மகள் மட்டுமே குறைவிக் குலத்தைச் சேர்ந்த எழுதவாசிக்கத் தெரிந்த பெண்ணாவார். இந்தப் பெண் பின்னர் இல்லாத்தைத் தழுவியதுடன் முதன் முதலாக ஹிஜ்ரத் செய்தவருமாவார். இவரே பெருமானார் அவர்களின் மனவியருள் ஒருவரான ஹப்ஸா அவர்களுக்கு எழுதக் கற்பித்தவர் என்று மேலும் பலாதுரி கூறுகிறார். திருத்துதார் “ஹப்ஸாவுக்கு நீங்கள் எழுதக் கற்பித்தபடியால் அவரது குர்க்யாஹ் அல் நம்லாஹ்”⁽¹⁰⁾ வகுகும் கற்பிப்பது நல்லது” என்று அவரிடம் கூறினார்.

இல்லாமிய காலத்தின்போது எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்திருந்த அல்லது வாசிக்க மட்டும் தெரிந்திருந்த சில முஸ்லிம் மாதர்களைப் பற்றி பலாதுரி அறிமுகம் செய்கிறார் :

ஹப்ஸா (திருத்துதாரின் மனைவி) அவர்கள் எழுதத் தெரிந்தவர். பிரதானமான குடியேறியவர்களுள் ஒருவரான அகாபா பின் அபி முயித் அவர்களின் மகளான உம்மு குலதூரம் அவர்களும் எழுதத் தெரிந்தவர். ஸஅத் அவர்களின் மகள் ஆயிசாவுக்கு அவரது தகப்பனாரே எழுதக் கற்பித்தார். மிக்தாத் அவர்களின் மகளான ‘கர்மா’ அவர்களும் எழுதத் தெரிந்தவர். பெருமானாரின்

மனைவி ஆயிசா அவர்களும். உம்மு ஸல்மா⁽¹¹⁾ அவர்களும் வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள். ஆனால் எழுதத் தெரியாதவர்கள்.

பலாதுரி மதீனாவில் இறைதூதர் அவர்களுடைய செயலாளர்கள் என் அழைக்கப்பட்டவர்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இல்லாம் தோன்றிய காலப்பிரிவில் மதீனாவில் புகழ்பெற்று விளங்கிய அவ்ஸ். கஸ்ரஜ் ஆகிய இரு குலங்களிலும் எல்லாமாக பதினொருவர் எழுத்துக் கலையை அறிந்திருந்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஆகவே எழுத்துக்கலை மிக அண்மைக் காலத்திலேயே ஹஜாவின் சுற்றுப் புறங்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபடியினால் எழுதவாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் எவரேனும் இருந்தால் அவர் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்தவராக இருந்தார். ஆகவே இல்லாத்தின் தோற்றத்திற்கு சற்று முந்திய காலப்பிரிவில் மக்காவில் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மிகச் சிலராகவே இருந்தனர். மதீனாவிலும் நிலைமை அவ்வாறே இருந்தது. அதன் காரணமாக அவர்களுடைய பெயர்கள் வரலாற்றில் பதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தினடிப்படையில் பார்க்கையில் இறைத்தூதரும் இக்கலையை அறிந்தவராக இருந்திருந்தால் அவரது பெயரும் வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்திருக்கும். ஆகவே மேன்மை தங்கிய திருத்தாதர் எழுதவும் வாசிக்கவும் அறிந்திருக்கவில்லையென்பது தெளிவாகின்றது.

111. மதீனாவில் நபித்துவக்காலம்

இறைத்தூதர் நபித்துவக் காலத்தின் போது எழுதவோ வாசிக்கவோவில்லையென்பதைச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனினும் இது குறித்து இல்லாமிய அறிஞர்களுக்கிடையில் ஒருமுகப்பட்ட கருத்து நிலவில்லை. ஒரு கருத்து இவ்வாறு கூறுகின்றது : ‘வேத வெளிப்பாடு முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொடுத்தது’ அப்படியாயின் எழுதவும் வாசிக்கவும் கற்றுக் கொடுக்காததேன்⁽¹²⁾ என்ற வினா எழுகின்றது. சில ஷீயா அறிவிப்பா ஸர்கள் இறைத்தூதர் நபித்துவத்தின் போது வாசித்தார்கள். ஆனால் எழுதவில்லை⁽¹³⁾ என்று கூறுகின்றனர். உதாரணமாக அல்லாதூக் அவரது ‘இல்ல் அல் ஷராஃ’ யில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் :

பெருமானாரவர்கள் வாசித்தார்கள். ஆனால் எழுதவில்லை. இது அல்லாஹ் அவர்களுக்குக் கொடுத்த அருட்கொடையாகும். இறைத்தூதரது சிறிய தகப்பனார் அப்பாஸ் இறைத்தூதருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். இறைத்தூதர் அக்கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டபோது மதீனாவின் சற்றுப்புறத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் இருந்தார்கள். இறைத்தூதர் கடிதத்தை வாசித்தார்கள். ஆனால் அதன் உள்ளடக்கத்தை ஒருவருக்கும் கூறவில்லை. எல்லோரையும் நகரத்துக்குப் போகுமாறு பணித்தார்கள். எல்லோரும் நகரத்துக்குச் சென்றார்கள். அங்கே அதன் உள்ளடக்கத்தை அவர்களுக்கு அறிவித்தார்கள்⁽¹⁴⁾

மறுபக்கத்தில் அஸ்லீராஹ் அந் நபவிய்யாஹ் எனும் நூலில் தஹ்லான் இக்கடிதம் தொடர்பான சம்பவத்தை வித்தியாசமாக அறிவிக்கிறார் :

‘அப்பாஸ் அவர்களுடைய கடிதம் கிடைத்தவுடன் அதனைத் திறந்து உபை பின் கஅப் என்பவரிடம் வாசிக்கக் கொடுத்தார்கள். கஅப் அதனை வாசித்தார். அப்போது இறைத்தூதர் அதனை ஓர் இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளுமாறு பணித்தார்கள். பின்னர் ஸாத் பின் அர் ராபி எனும் ஒரு தோழரை அழைத்து கடிதத்திலுள்ள விடயங்களை அவரிடம் வெளியிட்டார்கள். அத்துடன் தற்போதைக்கு அதனை இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளுமாறும் இறைத்தூதர் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்⁽¹⁵⁾

இறைத்தூதர் நபித்துவக் காலத்தில் எழுதவும், வாசிக்கவும் செய்தார்கள் என்று சிலர் நம்புகின்றனர். ‘பிறூர் அல் அன்வார்’ - முர்தஸா கூறியதாக மேற்கோள் காட்டுகிறார் :

‘சில அறிஞர்கள் இறைத்தூதர் எழுதியதாகவும் வாசித்ததாகவும், அந்தச் சாதனையுடன் அவர்கள் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தார்கள் என்றும் நம்புகின்றனர்’⁽¹⁶⁾

பிரபலமான ஒரு ஹதீஸாக்கு பாரபட்சமான இக்கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். இறைத்தூதர் பேனாவையும் மைக்குப்பியையும் பற்றிக் குறிப்பிட்ட உரையாடலை இதற்கு உதாரணமாகக் கொண்டுள்ளார் :

‘இறைத்தூதர் தனது அந்திம காலத்தில் மக்கள் வழிதவறிப்

போகாமல் தற்காத்துக் கொள்வதற்கான விதப்புரைகளை எழுதுவதற்காக ஒரு பேனாவையும் மைக்குப்பியையும் கொண்டுவருமாறு பணித்தார்கள் என்பது வரலாற்றில் பதியப்பட்டுள்ள எல்லோரும் அறிந்த ஓர் சம்பவமாகும்’⁽¹⁷⁾

இந்த ஹதீஸ் இறைத்தூதர் தாமாகவே எழுத வேண்டுமென்று விரும்பினாரா என்பதைப் பற்றிய உண்மையான நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தாத காரணத்தினால் இதை நாம் விவாதத்திற்காக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அவர் சொன்னதை எழுதும்படி அக்கட்டத்தில் கட்டளையிட விரும்பினாலும் அவர்களது கையொப்பங்களைப் பெற்று அதற்கு சாட்சியாளர்களாக விரும்பியிருந்தாலும் “நீங்கள் வழிதவறிப் போய் விடக்கூடாதென்பதற்காக நான் உங்களுக்காக சிலதை எழுதிவைக்க வேண்டும்” என்ற சுற்று சரியானதும் அதற்குரிய கருத்தைப் புலப்படுத்துவதுமாகும். இது பொதுவாக எல்லா மொழிகளிலும் காணப்படுகின்ற ஓர் உருவகமாகும்.

சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தக் கடிதங்களுள் சில கல்தான்களுக்கும் மற்றுஞ்சில உலைகங்கிலுமிருந்த ஆட்சியாளர்களுக்கும், வேறு சில குலங்களின் தலைவர்களுக்கும், ஆளுநர்களுக்கும், பாரசீக் குடியைச் சேர்ந்த ஈரானிய அல்லது சிரேக்க கைப்பொம்மைகளாக இருந்தவர்களுக்கும், மற்றும் முக்கியஸ்தர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டனவாகும். ஏனையவை சில இல்லாமய நீதி (பிக்ளி) ஆவணங்கள் எனக் கருதப்படத்தக்க சற்று நிருபங்களாகும். மற்றும் சில செய்தி எடுத்துச் செல்லும் தூதுகளாக அமைந்தவையாகும். இக்கடிதங்களுள் பெரும்பாலானவற்றில் அவற்றை எழுதியவர்களின் பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இவை யாருடைய கையெழுத்துக்கள் என்பது நிருபிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு எழுதியவரது பெயரை ஆவணத்தின் இருதியில் எழுதிவைக்கும் முறையை முதன்முதலாக தோற்றுவித்தவர் இறைத்தூதரின் தோழர்களுள் ஒருவரான உபை பின் கஅப் ஆவார்.

இவ்வாறு எழுதப்பட்டவற்றில் எதுவும் இறைத்தூதரின் கரங்களினால் எழுதப்பட்டவையல்ல. எந்தவொரு கடிதத்தையும் அவர் எழுதினார் என எவரும், எப்பொழுதாயினும் உரிமை பாராட்டியதும் இல்லை. இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக திருத்தூதரின் சொந்தக் கரங்களினால் எழுதப்பட்ட ஒரு வாக்கியம்தானும் குர்ஆனில் இல்லை. வேத வெளிப்பாடுகளை எழுதியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் குர்ஆனை அவர்களாகவே எழுதியிருக்ககூடியில் இறைத்தூதர் எழுதத் தெரிந்தவராக இருந்திருந்தால் குர்ஆனை அல்லது அதில் ஒரு அதிகாரத்தை அல்லது ஆகக் குறைந்த ஒரு வசனத்தைத் தானும் எழுதியிருக்க மாட்டாரா?

இறைத்தூதரின் செயலாளர்களின் (கத்தாப்) பெயர்கள் வரலாற்று நூல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக யாக்காபி தனது வரலாற்றுநூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

இறைத்தூதரின் செயலாளர்களில் கடிதங்களையும் உடனப்படிக்கைகளையும் எழுதியவர்கள் அலீ பின் அபி தாலிப்: உதுமான் பின் அப்ஃபான், அம்ர் பின் அல்-ஆஸ், முஆவியா

2. இறைத்தூதரின் செயலாளர்கள்

ஆதாரபூர்வமான புராதன இல்லாமய வரலாற்றின் படி மதீனாவில் இறைத்தூதருக்கு செயலாளர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு இருந்தது. அவர்கள் வேத வெளிப்பாடுகளையும் இறைத்தூதரின் கலந்துரையாடல்களையும், மக்களுடனான தொடர்புகளையும் நடவடிக்கைகளையும். இறைத்தூதர் பல தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தோருடனும், வேதக்காரர்களுடைய (அஹ்லுல் சிதாப்) நூமான உடனப்படிக்கைகளையும், வரிகள்பற்றிய பதிவுகள், நன்கொடைகள் ஆகியவற்றையும் வருமானத்தின் ஜந்தில் ஒரு பகுதி (கும்ஸ்)யும், பங்கீடு செய்யப்பட வேண்டிய பொருள்கள் என்பனவற்றையும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்துடன் இறைத்தூதரின் ஏராளமான கடிதங்களையும் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இறைத்தூதரின் அறிவிபூர்வமான கலந்துரையாடல்கள் எல்லாவற்றையும் உடனப்படிக்கைகளையும் கடிதங்களையும் அல்லாஹ்வின் வேத வெளிப்பாடுகளையும் இன்றுவரை வரலாறு பாதுகாத்து வைத்துள்ளது. உதாரணமாக முஹம்மத் பின் ஸாத் அவர்களது அத் தபகாத் அல் குப்ராஹ் இஆும் தொகுதி 30-38இஆும் பக்கங்களில் இறைத்தூதரின் சமார் நூறு கடிதங்கள்

பின் அபீ சுப்யான், ஷாராஹ் பில் பின் ஹஸனாஹ், அப்தல்லாஹ் பின் ஸஅத் பின் அபீ ஸர்ஹ், முகீரா பின் கபாஹ், மஜுத் பின் ஜபல் ஸைத் பின் ஸாபித், ஹன்ஸலாஹ் பின் அபீ அர் ராபி, உபை பின் கஅப், ஜாஹூற் பின் அஸ் ஸல்ட், அல் ஹாளின் அந்நுமைதி ⁽¹⁸⁾

மஸ்ஹாதி அவரது அல்-தன்பீஹ் வல் இஷ்ராப் எனும் நூலில் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய பொறுப்புக்கள் பற்றி மேலும் அதிகமான தகவல்களைத் தருகின்றார். அதன் படி இச்செயலாளர்கள் இவ்வேலைகளை ஓர் ஒழுங்கடிப்படையில் அவர்களுக்குள் பிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர் அதனைப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார் :

“காலித் பின் ஸசத் பின் அல்-ஆஸ் எப்பொழுதும் பெருமானாருடனேயே இருந்து கொண்டு தேவையெழுந்த போதெல்லாம் நானாவித விடயங்களை எல்லாம் அவருக்காக எழுதினார்கள். முகீராஹ் பின் கபாஹ் அத்-தகாபீயும், ஹாசைன் பின் அல்-நுமைரி ஆகிய இருவரும் அதே வேலையைச் செய்தனர். அபதுல்லாஹ் பின் அல்-அர்காம் பின் அப்த் யகுத் அல்-ஸஹரீ அவர்களும் ஆலா ழின் உக்பாஹ் அவர்களும் மக்களின் ஒப்பந்தங்களுக்கும் ஆவணங்களுக்கும் பொறுப்பாயிருந்தனர். கபைர் பின் அல்-அவ்வாம், ஜாஹூற் பின் அஸ்ஸல்த் ஆகியோர் வரிகளுக்கும் நன்கொடைகளுக்கும் பொறுப்பாயிருந்ததுடன் ஹாதைபா பின் அல் யமானி அவர்கள் ஹிஜாளின் திறைசேரிப் பதிவுகளை வைத்திருக்கும் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார்கள். மு அப் பின் அபீ பாதிமாஹ் அத்-தூலீ அவர்களின் பொறுப்பில் கொள்ளைப் பொருட்கள் யாவும் இருந்தன. ஸெய்த் பின் தாபித் அல்-அன்சாரி அவர்கள் அரசர்களுடனும் ஆளுநர் (கவர்னர்) களுடனுமான தொடர்புகளைக் கையாண்டு வந்ததுடன் திருத்தாதரின் மொழிபெயர்ப்பாளராகவுமிருந்தார். அவர் மதீனாவில் பாரசீகம், கிரேக்கம், கொப்டிக் (பண்டைய எகிப்திய மொழியின் திரிபுவடிவம்) அபீஸினிய மொழிகளைத் தாய்மொழிகளாகக் கொண்டவர்களிடமிருந்து அம்மொழிகளைக் கற்று அவற்றை மொழி பெயர்த்து வந்தார்கள். ⁽¹⁹⁾ ஹன்ஸலாஹ் பின் ராபி அவர்களுக்கு தனியான ஓர் பகுதியென - வகுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர் மேலே குறிப்பிடவர்கள் எவ்ரேனும் சமூகந்தராத சந்தர்ப்பத்தில்

அவர்களுக்குப் பதிலாக அவர்களுடைய வேலையைச் செய்தார். அவரது துறையில் அவர் நல்ல மதிப்பை பெற்றிருந்தார். உமர் பின் அல்-கத்தாப் உடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இஸ்லாமிய வெற்றிகளின் காலத்தில் அவர் ரஹாவுக்குச் சென்று அங்கேயே காலமானார்கள். அப்தல்லாஹ் பின் ஸாத் பின் அபீ சர்ஹ் ஓர் எழுதுனராக சிறிது காலம் இருந்து பின்னர் நம்பிக்கையை கைவிட்டு நம்பிக்கை கொள்ளாதவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். கரஹ்பீல் பின் ஹஸனாஹ் அல்-தாபிக், அபான் பின் ஸசத், ஆலா பின் அல் ஹதராமி ஆகியோரும் எழுதும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். முஆவியாவும் கூட இறைத்தூதரின் மறைவுக்குச் சற்று முன்னர் சிறிது காலம் வேலை செய்தார்கள். இங்கே குறிப்பிட்டவர்களைத் தவிர இடைக்கிடை எழுதுநர்களாக வேலை செய்தவர்கள் இருந்தனரெனினும் அவர்களது பெயர்களை இங்கே குறிப்பிடவில்லை. ⁽²⁰⁾

வேத வெளிப்பாடுகளை எழுதுவதைத் தவிர வேறு பொறுப்புக்களைக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பற்றி மட்டுமே மஸ்ஹாதி குறிப்பிட விரும்பினார் போல தெரிகிறது. ஆகையால் அவர் அவி (ரவி) அப்தல்லாஹ் பின் மஸ் ஊத் உபை பின் காப் என்போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

இறைத்தூதரிடம் ஆலோசனை பெறுவதற்காகவும் அவரது போதனைகளைக் கேட்பதற்காகவும் எல்லா இடங்களிலிருந்தும் விருந்தினர்கள் வருவார்கள் என்பதை இஸ்லாமிய மரபுகளும் (அஹாதீஸ்) வரலாறும் பதிந்து வைத்துள்ள நிகழ்ச்சிகளுக்குமின்னன. திருத்தாதரின் வாக்கு அவர்களுக்கு பூரண ஞானமாக அறிவுக் கருவுலமாக விளங்கியமையால் அவர்கள் அவற்றை உடனுக்குடனோ-பின்னரோ எழுதியும் வந்தனர். இந்த வகையிலும் கூட இறைத்தூதர் தாமாக ஒரு வரியைத் தானும் எழுதியிருக்கலாம் என்று இனங்காணக் கூடிய ஒரு சம்பவமும் காணப்படவில்லை. திருத்தாதரின் கையினால் எழுதப்பட்ட ஒரு சிறு துண்டுதானும் இருந்திருந்தால் மூல்லிம்கள் அதைப் புனித சின்னமாக பாதுகாத்திருப்பார்கள். அத்துடன் அவ்வாறு செய்வதை தமது சந்தியினருக்கும் தங்களுக்கும் ஒரு கொரவமாகக் கருதி அலீ பின் அபீ தாலிப் அவர்களுடைய கடிதங்களையும், இமாம்களின் கைகளினால் எழுதப்பட்டதெனக் கருதப்படும் குர் ஆனின்

கையழுத்துப் பிரதியையும் பாதுகாத்து வருவது போல பாதுகாத்திருப்பார்கள். ஸெத் பின் அல் பின் ஹாஸென் அவர்களும் யற்யா பின் ஸெத் அவர்களும் ஸஹிபா ஸஜ்ஜாதிய்யா வை எவ்வாறு பேணிக்காத்து வருகிறார்கள் என்பது அதற்கு ஒரு நிலையான சான்றாக விளங்குகின்றது.

இப்பு அல்-நாதிம், “அல் பிற்ரிஸ்ட்” எனும் தனது நூலின் ‘முதலாவது கட்டுரையிலிருந்து முதலாவது கலை’.

“நான் கூபாவைச் சேர்ந்த இப்பு அபீ பாராஹ் என்றழைக்கப்பட்ட முகம்மத் பின் அல்-ஹாஸெயின் எனும் பெயருடைய ஷீயா ஒருவருடன் பழக்கம் கொண்டிருந்தேன். அவருக்கு கூபாவைச் சேர்ந்த ஷீயா ஒருவரிடமிருந்து பெற்ற ஒரு நூலகம் இருந்தது. இதற்கு முன்னர் அத்தகையதொரு நூலகத்தை நான் கண்டதேயில்லை. அதில் என்னை ஆச்சரியப் படுத்தியதென்னவென்றால் அங்கிருந்த ஒவ்வொரு பத்திரமும் ஒவ்வொரு நூலும் யாருடைய கையால் எழுதப்பட்டதோ அவரது பெயரும் அதிலே குறிக்கப்பட்டிருந்ததுவாகும். அந்த நூலகத்தில் அல் பின் அபீ தாலிப் அவர்களின் புதல்வர்கள் இமாம் ஹஸென், இமாம் ஹாஸென் ஆசியோர்களது கடிதங்களை நான் கண்டேன். அத்துடன் அங்கே திருத்தாதரின் ஏனைய செயலாளர்களின் கைகளினாலும், அவி பின் அபீ தாலிபின் கையினாலும் எழுதப்பெற்ற உடன்படிக்கைகளும் காணப்பட்டன. (21)

இறைத்துதாக கொள்ளப்படும் ஒரு சிறு துண்டுதானும் இருந்திருந்தால் முஸ்லிம்கள் அதனை மிகுந்த அக்கறையுடன் பேணிக் காத்திருப்பார்கள். தங்களது கரங்களால் எழுதப்பட்ட எதனையும் பெருமானார் விட்டுச் செல்ல வில்லையென்பது பெருமானார் காலத்திலேயே நிருபிக்கப் பட்டுவிட்டது. ஆனால் அவர் வாசித்தார் என்பதற்கு எத்தகைய ஆதாரமும் இல்லாதிருந்த போதிலும் அவ்வாறு ஒதுக்கிவிட முடியாது.

3. ஹாதையிய்யாவின் கதை

இறைத்துதார் மதீனாவில் வாழ்ந்த போது நடைபெற்ற பல நிகழ்வுகள் அவர்கள் எழுதவோ, வாசிக்கவோ இல்லையென்பதை நிறுவுகின்றது. அத்தகைய நிகழ்வுகளில் ஒன்றான ஹாதையிய்யாவை வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கையில் அச்சம்பவம் மிக முக்கியமானதாக விளங்குகின்றது. இச்சம்பவத்தைப் பற்றி அறிவிப்பாளர்களுக்கிடையில் கருத்துவேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் அது இவ்வண்மையை வெளிப்படுத்திக் காட்ட உதவுகின்றது.

இறைத்துதார் (லல்) ஹஜ் (பெரிய புனித யாத்திரை) ஜெயும், உம்ரா (சிறிய புனித யாத்திரை) வையும் நிறைவேற்றுவதற்காக ஹிஜ்ரி ஓரும் ஆண்டு துல்லூஜ் மாதம் மதீனாவிலிருந்து மக்காவை நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்போது குர்பான் செய்வதற்காக ஒட்டகங்களை அடையாளமிட்டுக் கொண்டுவரும்படியும் கட்டளையிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு செல்லும்போது மக்காவிலிருந்து நான்கு மைல் தூரத்திலுள்ள ஹாதையிய்யா எனும் இடத்தை அடைந்தார்கள். அப்போது குறைஷியர்கள் அங்கே அவர்களை எதிர்கொண்டு முஸ்லிம்களின் வருகையைத் தடை செய்தார்கள். ஆனால் இஸ்லாத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து

இருந்துவரும் அந்த மாதத்தின் புனிதத்துவம் காரணமாக குறைவிகளுக்கு இவ்வாறு செய்வதற்கு உரிமையில்லை. இச்சந்தரப்பத்தில் இறைத்துதாரின் இறுதி நோக்கம் புனித யாத்திரை மட்டுமே என்பதை அவர்கள் தெளிவுபடுத்திச் சொன்னபோதிலும் குறைவிகள் பிடிவாதமாக எதிர்த்து நின்றார்கள். இவ்வேளையில் முஸ்லிம்கள் பலாத்காரமாக மக்காவில் பிரவேசிக்க விரும்பியபோதும் இறைத்துதார் அதற்கு இடமளிக்கவில்லை. இறுதியில் முஸ்லிம்களுக்கும் குறைவிகளுக்கும் இடையில் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதனை இறைத்துதார் (ஸல்) சொல்ல அவி (ரழி) எழுதினார்கள்.

ஓப்பந்தத்தை எழுதுவதற்காக “அருளாளனும் அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் நாமத்தால்” என்று இறைத்துதார் (ஸல்) சொல்கையில் சுறைங்கள் பின் அம்ர் எனும் குறைவிகளின் பிரதிநிதி அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார். அது உங்களது சுலோகம் மட்டுமே அதைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் அறியோம். ஆகையால் கடவுளே உன்பெயரால் என்று எழுதுவது சிறந்தது என்று கூறினார். இறைத்துதார் (ஸல்) அக்கருத்தையேற்றி அவ்வாறே எழுதுமாறு அவியை (ரழி) க் கேட்டார். அதன்பின் இறைத்துதார் (ஸல்) சொல்ல அவி (ரழி) எழுதினார்.

“இந்த உடன்படிக்கை அல்லாஹ்வின் தூதராகிய முஹம்மத் (ஸல்) க்கும் குறைவிகளுக்குமிடையிலானதாகும்” என்று எழுதுகையில் மீண்டும் குறைவியரின் பிரதிநிதி மறுப்புத் தெரிவித்தார். அவர்கள் முஹம்மதை அல்லாஹ்வின் தூதராக ஏற்றுக்கொள்ள வில்லையென்றும் அவரைப் பின்பற்றியிரவர்கள் மட்டுமே அவ்வாறு நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், அவ்வாறான்றேல் இறைத்துதாருடன் அவர்கள் யுத்தம் புரிந்திருக்கமாட்டார்களென்றும், மக்காவில் நுழைவதைத் தடுத்திருக்கமாட்டார்கள் என்றும், அவரது பெயரும் அவரது தகப்பனாராது பெயரும் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட வேண்டுமென்றும் கூறினார்கள். அப்போது, இறைத்துதார் (ஸல்) ஏற்றுக்கொண்டாலுமோ எற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலுமோ நான் தான் அல்லாஹ்வின் தூதர் என்று கூறிவிட்டு அவி (ரழி) யை எழுதும்படி கேட்டார்கள்.

“இந்த உடன்படிக்கை அப்துல்லாஹ்வின் மகனாகிய முஹம்மதுக்கும் குறைவிகளுக்குமிடையில் நடைபெற்றது” என்று

எழுதினார்கள். இது முஸ்லிம்களை ஆத்திரமடையச் செய்தது. இவ்விடத்திலிருந்து வரலாற்று அறிவிப்புக்களில் சில அம்சங்களில் ஒத்திசைவின்மை காணப்படுகின்றது.

‘ஸ்ரோ இப்பு ஹிதாம்’, ஸஹீஹ் அல் பஹாரி என்பவற்றின்படி “அல்லாஹ்வின் தூதர்” எனும் சொற்றொடரை எழுத முன்னர் மறுப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டதாக நாம் அறிய வருகின்றோம். அவ்விடத்திலே ‘அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மத்’ (ஸல்) என்பதற்குப் பதிலாக ‘அப்துல்லாஹ் பின் முஹம்மத்’ என்று எழுதுவதற்கு இறைத்துதார் (ஸல்) உடன்பட்டார். எனினும் மறுபறம் அவி (ரழி) ஏற்கனவே அச்சொற்களை எழுதியிருந்தமையால் இக்கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டதென வேறு பல அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். அதனால் இறைத்துதார் (ஸல்) அவியிடம் அச்சொற்களை அழிக்குமாறு கேட்டார்கள். ஆனால் அவி (ரழி) தான் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதை அழிக்கத் தேவையில்லையென்று கூறித் தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். இக்கட்டத்திலிருந்து அறிவிப்புக்கள் வித்தியாசப்படுகின்றன. ஏறக்குறைய எல்லா ணீயா மூலாதாரங்களும் அவி (ரழி) தன்னை அச்சொல்லை அழிப்பதிலிருந்து விடுவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டதால், இறைத்துதார் (ஸல்) அச்சொல்லை அழித்ததுடன் பின்னர் அவி (ரழி) அவர்கள் அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம்மத் என்று எழுதினார்கள் என்று கூறுகின்றன. ஆனால் வேறு சில அறிவிப்புக்களில் சன்னி அறிவிப்புக்கள் உட்பட இறைத்துதார் (ஸல்) அழித்துவிடக் கூடியவாறு தன்னுடைய (தூதருடைய) கையை அச்சொல்லின்மேல் வைத்துக் காட்டும்படி கேட்டார்கள் என்றும் அவி (ரழி) அவ்வாறே செய்தார் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

அப்பொழுது ‘அல்லாஹ்வின் தூதர்’ என்பதை இறைத்துதார் (ஸல்) அழித்துவிட்டார்கள் பின்னர் அதற்குப் பதிலாக ‘அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம்மத்’ என்று அவி (ரழி) எழுதினார்கள். இதிலிருந்து அதனை எழுதியவர் அவியே (ரழி) யேயன்றி திருத்துதாரல்ல என்ற பிரதியட்ச உண்மை வெளிப்படுகின்றது. ஆகவே திருத்துதார் வாசிக்கவோ, எழுதவோவில்லை என்ற உண்மையை மட்டும் தெளிவாக உறுதிப்படுத்தலாம்.

அபு பகர் ஆதிக் அந்திஷ்டாபூரி அல்சாதாபாதி (குராபாதி) தனது 'கிளாஸ் அல்குர்ஆன்' எனும் நூவில் ஜந்தாம் நூற்றாண்டில் பாரசீக மொழியில் தொகுக்கப்பட்ட குர்ஆன் விளக்கவுரை ஒன்றை மேற்கோள்காட்டி குறைஷியின் பிரதிநிதி சுலூல் பின் அம்ர் "அல்லாஹ்வின் தூதர்" என்ற சொற்றொடரை மறுத்தது வரை ஹாதைபிய்யா நிகழ்வைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு பின்வருமாறு எழுதுகிறார்

"இது அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம்மதுக்கும், அம்ரின் மகன் சுலூலுக்குமிடையில் நடைபெற்ற கருத்துடன்பாடு" என்று எழுதுமாறு சுலூல் பின் அம்ர் கூறினார். அப்பொழுது இறைத்தூதர் (ஸல்) அல்லாஹ்வின் தூதர் என்பதை அழிக்குமாறு அவி (ரழி) யிடம் கூறினார்கள். அவியினுடைய இதயம் "அல்லாஹ்வின் தூதர்" என்பதை அழிக்க இடம்கொடுக்கவில்லை. அப்பொழுது உம்மியாக இருந்த இறைத்தூதர் "நானே அதை அழித்துவிடுவதற்கு எனது விரலை அதன்மேல் வையுங்கள்" என்றார். அவி (ரழி) அவ்வாறே செய்ய இறைத்தூதர் அச்சொற்களை அழித்துவிட்டார். சுலூலுடைய விருப்பம் அதன்மூலம் இறைவேற்றப்பட்டது.

இறைத்தூதர் (ஸல்) 'அல்லாஹ்வின் தூதர்' என்பதற்குப் பதிலாக 'அப்துல்லாஹ்வின் மகன்' என்று எழுதுமாறு அவி (ரழி) க்குக் கட்டளையிட்டார்கள்⁽²²⁾ என்று யாக்கூபி அவரது தார்க் அல் யாகூபி எனும் நூவில் கூறியுள்ளார்கள்.

மூல்லிம் தனது கிரந்தமாகிய ஸவீல் மூல்லிம் இல் குறிப்பிடும்போது அவி (ரழி) சொற்றொடரை அழிக்கவில்லை என்று கூறிவிட்டு மேலும் அப்படியானால் அவ்விடத்தை எனக்குக் காட்டுங்கள்' என்று இறைத்தூதர் (ஸல்) கூற அவி (ரழி) அவருக்குக் காட்டினார். அச்சொற்றொடரை அழித்து அதன் மேல் 'அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம்மத்' என எழுதினார்கள்.⁽²³⁾

இந்த அறிவிப்பில் இரு நேரெதிர் கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று அச்சொற்றொடரை அழிப்பதற்கு அவி (ரழி) யின் உதவியை இறைத்தூதர் நாடினார்கள் என்பது, மற்றது இறைத்தூதர் (ஸல்) அச்சொற்றொடரை அழித்து எழுதினார்கள் என்பது.

மேலோட்டமாக பார்க்கும்போது முதலாவதாகக் குறிப்பிட்டதில் அச்சொற்றொடர் அழிக்கப்பட்ட பின் அதன்மேல் திருத்தூதர் எழுதினார்கள் என்பது போன்று கருத்த தோன்றினாலும் உண்மையில் அவி (ரழி) எழுதினார் என்பதையே அறிவிப்பாளர் கூறுகிறார். அங்கு நடைபெற்ற உரையாடவின் உள்ளடக்கமும் அச்சொற்களை அழிப்பதற்கான உதவியை இறைத்தூதர் (ஸல்) அவி (ரழி) மிடம் நாடினார் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

தபர் அவர்களாலும் காமில் இப்பன் அதீர் அவர்களாலும் எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல்களிலும் புஹாரி கிரந்தத்தில் புனித யுத்தத்தின் போதும், யுத்தத்திலீடுபட்டுள்ளோருடன் சமாதானத்துக்குமான நிபந்தனைகள் எனும் அத்தியாயத்துக்கு தரப்பட்டுள்ள விரிவுரைகளிலும் (றிவாயத்) "ஆகவே இறைத்தூதர் (ஸல்) அதனை எடுத்து எழுதினார்" என்று கையாளப்பட்டுள்ள சொற்பிரயோகத்தின் காரணமாக இரண்டாவது சொற்றொடர் இறைத்தூதரினாலேயே எழுதப்பட்டது என்ற அவலமான முடிவைக் கொண்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. தபரீயும் இப்பனு அதீமும் இதைவிட மேலுமொருபடி சென்று "ஆகவே இறைத்தூதர் (ஸல்) அதனை எடுத்து எப்படி எழுதுவது என்று அறியாத நிலையிலும் அவர் எழுதினார்" என்று கூறினார்.

தபரீயும் இப்பனு அதீரும் இறைத்தூதர் (ஸல்) எழுதியும் வாசித்தும் வரவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளின்றார்கள். ஆனால் ஹாதைபிய்யாவில் ஒரு புறநடையாக அவர் எழுதினார் என்றும் கூறுகின்றனர். இச்சம்பவம் திருத்தூதர் (ஸல்) விரும்பியிருந்தால் ஒரு தெய்வீக வழிகாட்டவின் உதவியால் எழுதக் கூடியவராக இருந்தார் என்ற கருத்தை கொண்டிருப்பவர்களுக்கு சாதகமாக அமைகின்றது. அவர்கள் ஒரு பாவை இயற்றவுமில்லை மற்றவர்களுடைய பாக்களை (கவிதைகளை) ஒதுவும் இல்லை. ஒரு வரியைத்தானும் அவர் ஒதுயிருந்தால் அவர் அதனுடைய ஒழுங்கைக் குழப்பி யாப்பமைதியைச் சிதைவறச் செய்ததாகவே அமைந்திருக்கும். ஆகையால் கவிதையை அல்லாஹ் அவஞ்ஞடைய மேம்பட்ட நிலைக்குத் தகுந்த ஒன்றாக கருதவில்லை.

(நபியாகிய) அவருக்கு நாம் கவிதை இயற்றக் கற்றுக்கொடுக்கவில்லை. அவருக்கு அது தகுமானதுமல்ல இது நல்லுபதேசமும் தெளிவாக்கக் கூடிய குர்ஆனுமேயன்றி வேறில்லை

(36 : 69)

ஹ்ராதைபிய்யா சம்பவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் அறிவிப்புக்கள் ஒருமைப்பாடுடையனவல்ல. எனினும் சிலரது கருத்துப்படி இறைத்தூதரின் கையொப்பத்துக்கு ஒப்பாகக் கணிக்கப்பட்ட அப்துல்லாஹ்வின் மகன்' எனும் சொற்கள் அவராலேயே எழுதப்பட்டது. ஆனால் அதே மூலாதாரங்களின் படி அது ஒரு புறநடைச் சம்பவமாகும்.

'அஸத் அல் காபாஹ்' எனும் நூலில் தமீம் பின் ஜராஷாஹ் அத்தகாபீ அவர்களைப் பற்றிய விபரங்களைக் கொடுக்கையில் அவரது அதிகாரம் பற்றி ஒரு கதை கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கதையிலிருந்து இறைத்தூதர் (ஸல்) அவரது நபித்துவ காலத்திலும் கூட எழுதவோ வாசிக்கவோ இல்லையென்பது தெளிவாகின்றது. அதன் அசலை இங்கே மேற்கோளாகத் தருகின்றோம்.

"நானும் தகாபியிலிருந்து வந்த ஒரு குழுவினரும் இறைத்தூதரைச் சந்தித்து இல்லாத்தைத் தழுவினோம். நாங்கள் எங்கள் நிபந்தனைகளை ஏற்று ஓர் உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திடுமாறு இறைத்தூதரைக் கேட்டோம். அதற்கு இறைத்தூதர் (ஸல்) 'உங்களுக்குத் தேவையானவற்றை நான் பார்ப்பதற்காக எழுதிக்கொண்டு வாருங்கள்'. எங்களுக்கு விபச்சாரத்தையும் வட்டியையும் அனுமதிக்கும் ஒரு நிபந்தனையை ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. ஆனால் எங்களுக்கு எழுத முடியாததால் நாம் அவி (ரழி) யை நெருங்கினோம். அவர் எங்களது நிபந்தனையின் தன்மையை அறிந்து அதனை எழுதுவதிலிருந்து தவிர்ந்து கொண்டார். ஆகையால் நாம் அதனை எழுதித் தருமாறு காவித் பின் ஈஸ்த் அல்-ஆஸைக் கேட்டோம். அப்போது அவி (ரழி) அவர்கள், எதனை எழுதித் தருமாறு அவர்கள் கேட்கிறார்கள் என்பதை அறிவீர்களா என்று கேட்டார். அதற்கு காவித் "நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்கள் சொல்வதை நான் எழுதுவேன். அவர்கள் இறைத்தூதரிடம்

சென்றதும் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பது அவரைப் பொறுத்த விடயமாகும்" என் கூறிவிட்டு காவித்துதனை எழுதினார். நாம் அதை எடுத்துக்கொண்டு இறைத்தூதரிடம் சென்றோம். அப்போது இறைத்தூதர் (ஸல்) அதனை வாசிக்குமாறு ஒருவருக்குக் கட்டளையிட்டார். வாசிப்பவர் வட்டி என்ற சொல்வரை வாசித்ததும் வட்டியென்ற சொல்லின்மேல் என்கையை வையுங்கள் என்றார். அவரும் அவ்வாறு செய்யவே இறைத்தூதர் தாமாகவே அச்சொல்லை அழித்துவிட்டு குர்ஆனின் பின்வரும் வாக்கியத்தை எழுதினார்.

"விசவாசிகளே! நீங்கள் (உண்மையாகவே) விசவாசிகளாக இருந்தால் அல்லாஹ்வுக்குப் பயந்து வட்டியில் (இதுவரை வாங்கியது போக) மீதமிருப்பதை (வாங்காமல்) விட்டு விடுங்கள்

(2 : 278)

இந்தக் குர்ஆன் வாக்கியத்தைக் கேட்டதும் அது எங்களது உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் மன நிறைவுக்கான தூண்டுதலை உண்டாக்கியது. அத்துடன் நாம் வட்டியைத் தவிர்த்துக் கொள்ள உடன்பட்டோம். வாசிப்பவர் தொடர்ந்தும் வாசித்துக் கொண்டு சென்று 'விபச்சாரம்' என்ற சொல்லையடைந்ததும் மீண்டும் இறைத்தூதர் அவ்வாறே செய்ததுடன் இக்குர்ஆன் வாக்கியத்தையும் வாசித்தார்.

"விபச்சாரத்தின்பால் நீங்கள் நெருங்காதீர்கள். நிச்சயமாக அது மானக்கேடானதாக இருக்கின்றது. அன்றியும் தீமையான வழியால் அது மிகக் கெட்டதாகும்" (24)

(17 : 32)

எவரும் பொய் பிதற்றுவது வழிமையல்ல என்பதனால் கலாநிதி அப்துல் லத்சீன் உரையில் கலந்திருந்த பொய்களை எடுத்துக் காட்டும் பொருட்டு அவர் கூறியவற்றை இங்கு தருகிறோம்.

1. இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுதவோ வாசிக்கவோ அறிந்திருக்கவில்லை என்று கூறக் காரணம் 'உம்மி' என்ற வார்த்தைக்கு விரிவுரையாளர்கள் பிழையான விளக்கம் அளித்தமையாகும். இச்சொல் 'அல்-அஃராப்' எனும் சூராவின் 157ஆம் 158ஆம் வசனங்களில் இடம்பெறுகிறது.

"உம்மியான திருத்தூதரைப் பின்பற்றுவோர்"

(அல்-அஃராப் 7 : 157)

"எனவே அல்லாஹ் மீதும் உண்மையான அவனது திருத்தூதர் மீதும் விகவாசங் கொள்ளுங்கள்" (அல்-அஃராப் 158)

'உம்மி' என்ற பத்துக்கு 'படிக்கவில்லை' என்பதுதான் பொருள் என்று விரிவுரையாளர்கள் ஆராயாமலே ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதாகவும் அப்பதம் அத்தகைய கருத்தைத் தரவில்லை என்றும் கலாநிதி கூறுகின்றார்.

2. இறைத்தூதர் அவர்கள் வாசிப்பதையும் எழுதுவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை நாம் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க வேறு பல வசனங்கள் அல்குரு-ஆனில் உள்ளன.

3. இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுதவும் வாசிக்கவும் அறிந்திருந்தார்கள் என்பதை அத்தாட்சிப்படுத்தும் பல ஹதீஸ்களும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளும் உள்ளன.

இதுவே கலாநிதி அவர்களின் உரையின் பொழிப்பாகும். இனி அன்னாரது கூற்றுக்களைத் தனித்தனியாக ஆராய்வோம்.

4. விசித்திரமான ஒரு கருத்து

இந்திய மேற்காசிய பண்பாட்டுக் கல்வி நிறுவனத்தைச் சார்ந்தவரும் ஷஹராபாத் (இந்தியா) இல்லாமய ஆராய்ச்சிக் கழகத் தலைவருமான இந்திய அறிஞர் கலாநிதி செய்தித் தீர்த்து அப்துல் லதீப் என்பார் இந்தியாவில் நடைபெற்ற மாநாடொன்றில் உரையாற்றினார். அன்னாரது உரை ஏற்ததாழ் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் ⁽²⁵⁾ சரான் நாட்டு வெளியீடுகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாய்றிறு. 'உம்மி நபி' பற்றிய அவரது விரிவான உரை ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. அவர் தமது உரையில் இறைத்தூதர் அவர்கள் இறைத்தூதர் எனும் நிலையை அடைய முன்னர்கூட எழுதவும் வாசிக்கவும் அறிந்திருந்தார்கள் என்று கூறியிருந்தார்.

கலாநிதி அப்துல் லதீப் அவர்களின் கண்டுபிடிப்பு சரானிய வாசகர்களுக்கு ஆச்சரியமுடியதோடு, அவர்கள் இதனைப்பற்றி அறிஞர்களிடம் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தனர். அக்கட்டத்தில் இவ்விடயம் குறித்து நான் எனது மாணவர்களுக்கு ஒரு சிறு விரிவுரை நிகழ்த்தினேன். (அப்பொழுது இவ்விடயத்தில் பரவலாக அக்கறை காட்டப்பட்டதனால்) நேர்மையான ஆராய்ச்சியாளர்

5. இறைத்தூதர் எழுத்தறிவற்றவர் என்பதற்கு ஆதாரமாக அமைந்தது ‘உம்மி’ என்ற பதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட விளக்கமா?

‘உம்மி’ எனும் பதத்தின் பொருள் விளக்கத்தைக் கொண்டு இறைத்தூதர் அவர்களின் எழுத்தறிவின்மை பற்றிய கலாநிதி அப்துல் லதீப் அவர்களின் கூற்று ஆதாரமற்றதாகும்.

முதலாவதாக, இல்லாத்தின் தோற்றுத்துக்கு உடனடியாக முந்திய கால அராபியர்களதும் மக்காவினதும் வரலாறு இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுத்தறிவிடையவர்களாக இருக்கவில்லை என்பதைத் தெளிவாக நிறுவுகின்றது. நாம் ஏற்கனவே விளக்கியது போன்று, இல்லாம் தோன்றுவதற்கு உடனடியாக முற்பட்ட காலத்தில் ஹிஜாவின் குழவில் மட்டுமே எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இருந்தனர். இவ்வறிவின் காரணமாக அத்தகையோர் தீர்த்திபெற்று விளங்கியமையால் அவர்களின் பெயர்கள் தனித்தனியாக வரலாற்று ஏடுகளிற் பதியப்பட்டிருந்தன. அவ்வாறு பதியப்பட்ட பெயர்களிடையே இறைத்தூதர் அவர்களின் பெயர் காணப்படவில்லை. இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுத, வாசிக்கக் கற்றிருக்கவில்லை என்பது பற்றி அல்குருன் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை என்று கொண்டாலும், அன்னார் எழுத்தறிவற்றவர்களாயிருந்தார்கள் என்ற வரலாற்றின் தீர்ப்பை

முஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவர்களாவர்.

இரண்டாவதாக, அல்-அஃராப் எனும் குராவிலுள்ள வசனங்களிற் போன்றே ‘ஹ்மி’ எனும் பதம் பிரயோகிக்கப்பட்ட மற்றொரு வசனம் அல்குருனில் உள்ளது. இவ்வசனத்தைக் கொண்டுள்ள அத்தியாயத்தில் இடம்பெறும் சில சொற்களின் கருத்துக்களைப் பொறுத்தவரை விரிவுரையாளர்களிடையே அபிப்பிராயபேதம் காணப்படுகிறது. எனினும் குறிப்பிட்ட இவ்வசனத்தின் விளக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, இறைத்தூதர் அவர்கள் ஒருக்காலும் எழுதவோ வாசிக்கவோ கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதையே இது குறிக்கிறது என்பதில் அவர்களிடையே எத்தகைய கருத்து வேற்றுமையுமில்லை.

“அன்றியும், நீர் இதற்கு முன்னர் எவ்வேதத்தையும் ஒதிக்கொண்டிருந்த (தத்துவா) வருமல்லர்; உமது வலக்கரத்தைக் கொண்டு நீர் அதனை எழுதியவருமல்லர்” அவ்வாறிருந்திருப்பின் அசத்தியவான்கள் (உம்மை) சந்தேகித்திருப்பர்”

29 : 48

இவ்வசனத்தின்படி, இறைத்தூதர் அவர்கள், நபித்துவத்தை அடையுமுன் வாசிக்கவுமில்லை எழுதவுமில்லை. இவ்வாறே இல்லாமிய விரிவுரையாளர்கள் இவ்வசனத்துக்குப் பொதுவாக விளக்கமளித்துள்ளனர்.

இவ்வசனம் தவறாக விளக்கப்படக் காரணம், ‘கிதாப்’ என்ற சொல் பையிளைப் போன்ற வேதநூல்களைக் குறிப்பிடுவதாகும் என்று கலாநிதி அப்துல் லதீப் கூறுகின்றார். அவரது கூற்றின்படி இவ்வசனத்தின் கருத்து பின்வருமாறு அமைகிறது :

“குருன் இறக்கப்படும் வரை நீர் எந்த வேத நூலைப் பற்றியும் அறிந்திருக்கவில்லை. ஏனெனில் இவ்வேத நூல்கள் அரபு மொழியில் இருக்கவில்லை. அரபு அல்லாத மொழிகளிலிருந்த அவ்வேத நூல்களை நீங்கள் வாசித்திருந்தால் குற்றங்காணபவர்களின் கண்டனத்துக்கு நீங்கள் உட்பட்டிருப்பீர்கள்”.

இக்கூற்று தவறானது. அரபு மொழியில் கிதாப் என்ற சொல் எழுதப்பட்ட ஒன்றைக் குறிக்கிறது. அது ஒரு வேத நூலாகவோ அல்லது ஒரு நிருபமாகவோ வேறு நூலாகவோ

இருக்கலாம். இது எமது பாரசீக மொழியில் இன்று பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள கருத்துக்கு இசைவானதல்ல. இச்சொல் குர்ஆனில் அடிக்கடி பிரயோகிக்கப்படுகிறது. சபா இராணியின் விடயத்தில் இருவருக்கிடையில் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்ட நிருபத்தைக் குறிப்பிட பின்வரும் வசனத்தில் கிதாப் எனும் சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளமை இதற்குத் தகுந்ததோர் உதாரணமாகும்.

தலைவர்களே! மிக்க கண்ணியமுள்ள ஒரு கடிதம் (கிதாப்) என் கண் முன்னே போடப்பட்டிருக்கின்றது. மெய்யாகவே அது ஸ்வலைமானிடமிருந்து வந்தள்ளது”

27 : 29, 30

கிதாப் எனும் சொல் இருவருக்கிடையில் செய்யப்படும் ஓப்பந்தம்-எழுதப்பட்ட ஆவணத்தையும் குறிக்கும்.

“உங்கள் அடிமைகளில் எவ்ரேனும் உரிமைப்பத்திரத்தை (கிதாப்) எழுதவிரும்பி அதில் அவர்களிடம் நீங்கள் நன்மையைக் கண்டால் உரிமைப்பத்திரத்தை அவர்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்து விடுங்கள்”

24 : 33

பிரபஞ்ச நிகழ்ச்சிகளின் உண்மைகள் பற்றிய அறிவை உள்ளடக்கிய பதிவேட்டினைக் குறிப்பிடுவதற்கும் ‘கிதாப்’ எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“..... பசுமையானதும் உலர்ந்ததும் தெளிவான பதிவேட்டில் (கிதாப்) இல்லாமல் இல்லை”

6 : 59

அல்குர்ஆனில் கிதாப் எனும் சொல் அஹ்ல் எனும் சொல்லுடன் இணைந்து ‘அஹ்லுல் கிதாப்’ (வேதக்காரர்கள்) எனக் கூறப்படும் பொழுது அதன் பொருள் வேறுபடுகிறது.

‘வேதக்காரர்கள்’ என்பது இறைவன் அருளிய வேதம் (எதனையும்) உடையவர்கள் என்பதாகும்.

“வேதத்தையுடையவர்கள் வானத்திலிருந்து தங்கள் மீது ஒரு வேதத்தை இறக்கி வைக்குமாறு உம்மிடம் கேட்கின்றனர்”

4 : 153

இவ்வசனத்தில் ‘கிதாப்’ எனும் சொல் இரு முறை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் ‘அஹ்ல்’ எனும் சொல்லுடன் இணைந்தும் பின்னர் இணையாமல் தனிப்படவும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னையது வேதம் என்பதையும் பின்னையது நிருபம் என்பதையும் குறிக்கிறது.

அன்றியும் “நீர் உமது வலக் கரத்தால் எழுதவுமில்லை” (29 :48) என்ற வசனம் அன்னார் எழுதவோ வாசிக்கவோ பழகியிருக்கவில்லை. என்ற உண்மையைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. அன்னாருக்கு எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்திருந்தால் பிறரிடம் இரவல் பெற்றுக் கொண்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டப் பட்டிருப்பார். இறைத்துதர் அவர்களுக்கு எழுதவோ வாசிக்கவோ தெரியாதிருந்ததனால் அத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்கு இடமில்லை.

வேற்று மொழியறிவு இல்லாமையால் அவ்வேத நூல்களை நீர் வாசிக்கவில்லை என்பதே இவ்வசனத்தின் பொருள் என்று கொள்வதானால் “முன்பு நீர் வேறு மொழிகளை வாசிக்கவுமில்லை. அவற்றில் எழுதவுமில்லை” என்று அமைந்திருக்கும். அவ்வாறு வலிந்து பொருள் கொள்ளவும் இயலாது”. ஏனெனில் வேறு மொழிகளில் எழுதவும் வாசிக்கவும் சிற்றளவேனும் இறைத்துதர் அவர்கள் அறிந்திருந்தால் அது குற்றச்சாட்டுக்கு வழிவகுத்திருக்கும். அம்மொழிகளில் அவர்கள் எழுதக்கற்றிருந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தமது மொழியிலே எழுத, வாசிக்க கற்றிருந்தாலும் அதுவே அன்னாரைக் கண்டிப்பதற்குப் போதியதாக இருந்திருக்கும்.

கலாந்தி அப்துல் லதீப் அவர்களின் கருத்துக்கு ஆதரவாகக் கொள்ளக்கூடிய ஓர் அம்சம் இங்குள்ளது. அவர் அதனைக்

குறிப்பிடவில்லை. வேறு விரிவுரையாளர் எவரும் குறிப்பிடவுமில்லை.

இவ்வசனத்தில் (29 : 48) 'திலாவாஹ்' எனும் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்ட 'தத்லூ எனும் வார்த்தை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. புகழ்வாய்ந்த 'முஃபரதாத்துல் குர்ஆன்' எனும் சொற்களஞ்சியத்தின்படி. இச்சொல் குர்ஆன் வசனங்களை வாசிப்பதை (அல்லது ஒதுவதை) மட்டுமே குறிக்கிறது. ஆனால் சிராஅத் எனும் சொல் 'சிதாப்' எனும் சொல்லைப் போன்று வாசிப்பதைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட விடயம் குர்ஆன் ஆகையால் தத்லூ எனும் வார்த்தை பிரயோகிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளலாம். முஹாகலா⁽⁴⁴⁾ வின்படி இது வேறு நூல்களை வாசிப்பதற்கும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. இது "இப்பொழுது நீர் குர்ஆனை ஒதுவீராக, இதற்கு முன்னர் எழுத்திலான எதனையும் நீர் வாசித்தவரல்லர்" என்று கூறுவதைப் போன்றதாகும்.

இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுத்தறிவற்றவராக இருந்தார்கள் என்பதை எடுத்துக்கொட்டும் அஷ்ஶரா எனும் அத்தியாயத்தில் மற்றொரு வசனமும் உண்டு.

"இவ்வாறே நம்முடைய கட்டளையிலிருந்து ரூஹான்கை (ஆன்மாவாகிய குர்ஆனை) நாம் உமக்கு வற்றி அறிவித்துள்ளோம். வேதம் என்றால் என்ன? ஸமான் என்றால் என்ன? என்று நீர் அறிந்து கொண்டிருக்கவில்லை" (44 : 45)

கலாநிதி அப்துல் லதீப் இவ்வசனத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. இவ்வசனத்திற் காணப்படும் 'சிதாப்' என்ற சொல்லும் அரபு மொழியல்லாத மொழிகளிலுள்ள வேத நூல்களையே குறிக்கிறது எனக் கூறலாம். முன்பு கூறிய பதிலையே இதற்கும் கூறலாம்.

இல்லாமிய விரிவுரையாளர்கள் சிதாப் எனும் சொல் சிறப்பாக குர்ஆனையே குறிக்கிறது என்று கூறியுள்ளனர். எவ்வடிப்படையில் இவ்வாறு கூறுகின்றனர் என்று தெரியவில்லை. எனவே இவ்வசனம் இல்லிடயத்துக்குட்பட்டதல்ல.

முன்றாவதாக 'உம்மி' எனும் சொல்லின் கருத்தைப்

பொறுத்தவரை இல்லாமிய விரிவுரையாளர்களிடையே அபிப்பிராய பேதம் காணப்படுகிறது. எனினும் இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுத்தறிவற்றவர்கள் என்பதில் அவர்களிடையே கருத்து வேற்றுமையில்லை. விரிவுரையாளர்கள் மட்டுமன்றி இல்லாமிய அறிஞர்கள் யாவரும் இல்லிடயத்தில் ஒரே கருத்தையே கொண்டுள்ளனர். எனவே, இறைத்தூதர் அவர்கள் எழுத்தறிவற்றவர்களாயிருந்தனர் என்ற முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கைக்கு உம்மி எனும் சொல்லின் பொருள் விளக்கம் மூலாதாரமாக இருக்க வேண்டியதில்லை என்பதனை இது நிருபிக்கிறது.

'உம்மி' எனும் சொல்லுக்கு பொருள் :

இச்சொல்லுக்கு இல்லாமிய விரிவுரையாளர்கள் மூவகையில் பொருள் விளக்கம் அளித்துள்ளனர் :

(அ) பள்ளிக்கூடம் சென்றவரோ எழுத்துடனோ எழுதப்பட்ட விடயங்களுடனோ பரிச்சயம் உள்ளவரல்லர்.

(ஆ) 'உம்முல் குரா' எனும் ஊரைச்சார்ந்தவர்.

(இ) வேதநூல் எதனையும் பின்பற்றாத அரபு பலதெய்வ வணக்கக்காரர்கள்.

(ஈ) பள்ளிக்கூடம் சென்றவரோ எழுத்துடனோ எழுதப்பட்ட விடயங்களுடனோ பரிச்சயம் உள்ளவரோ அல்ல

அறிஞர்களுள் பெரும்பாலோர் இக்கருத்தினை ஆதரிக்கின்றனர். அல்லது இதனைப் பிறவற்றைவிடச் சிறந்ததாகக் கொள்கின்றனர்.

'உம்மி' எனும் சொல் தாய் எனப் பொருள்படும். 'உம்' என்ற மூலச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகும். இவ்வகையில் இதன் பொருள், எழுத்துக்களை அல்லது எழுதப்பட்ட விடயங்களைப் பொறுத்தவரை ஏதும் அறியாமல் பிறந்த வேளையில் இருந்த நிலையிலே உள்ளவர் என்பதாகும். அல்லது இச்சொல் சமுதாயம் எனப் பொருள்படும். 'உம்மாஹ்' என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடையதாகும். இவ்வகையில் 'உம்மி' எனும் சொல் பெரும்பான்மை சமுகம் ஓன்றின் ஓர் உறுப்பினர் என்பதனையும் குறிக்கிறது. அவர்களிற் பெரும்பாலோர் எழுதவே வாசிக்கவோ அறிந்திருக்கவில்லை. அதேபோன்று 'ஆமி' (சாதாரண மனிதன்)

எனும் சொல் ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கும் மற்ற மனிதர்களைப் போன்ற ஒருவர் எனப் பொருள் படுகிறது. அத்தகைய ஒருவர் கல்வியிறவற்றவராவார். ⁽²⁷⁾ சில அறிஞர்கள் ‘உம்மாஹ்’ எனும் சொல்லின் பொருள் படைப்பு என்பதாகும் எனக் கருதுகின்றனர். எனவே இங்கு ‘உம்மி’ என்பது தாம் பிறந்த நிலையிலேயே (எழுத்தறிவ அற்றவராக) இருப்பவர் என்பதைக் குறிக்கிறது. எவ்வாறாயினும் ‘உம்மி’ எனும் சொல், ‘உம்மாஹ்’ என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டதாயினும், ‘உம்’ என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டதாயினும் எழுத்தறிவற்றவர் என்பதனையே குறிக்கிறது.

(ஆ) உம்முல் குராவைச் சேர்ந்தவர்

இக்கருத்தை ஆதரிப்போர் உம்மி எனும் சொல் மக்காவைக் குறிக்கும் ‘உம்முல்குரா’ எனும் பெயருடன் தொடர்புடையது என்று கருதுகின்றனர். ‘அன்னும்’ எனும் அத்தியாயத்தின் 93ஆம் வசனத்தில் மக்கா ‘உம்முல்குரா’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

“மேலும் தாய்நகர(மாசிய மக்கா) வாசிகளுக்கும் அதனைச் சுற்றி (எல்லாத் திசையில்) லும் உள்ளவர்களுக்கும் நீர் அச்சமுட்டி .....

(6 : 93)

‘உம்முல்குரா’ என்பது மக்காவைக் குறிப்பதாகப் பழங்காலத்திலிருந்தே கொள்ளப்படுவதனால் ஒரு சாத்தியக்கூறு உள்ளது. ⁽²⁸⁾ இதனை ஆதரிக்கும் பல சுற்றுகள் ஷ்யாக்களுக்கு மத்தியில் உண்டு. இக்கூற்றுகள் இஸ்ரேவியர்களால் உருவாகப்பட்டவை எனக்கருதப்படுவதனால் இச்சாத்தியக்கூறு நிராகரிக்கப்படுகிறது. ⁽²⁹⁾

‘உம்முல்குரா’ என்பது ஒரு பெயர்ச்சொல்லன்று; அன்றியும் அது மக்காவை மட்டும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இச்சொல்லின் கருத்து கிராமங்களின் மையம் என்பதாகும். குழுவுள்ள கிராமங்களுக்கு மையமாக அமைந்துள்ள ஓரிடம் ‘உம்முல்குரா’ என வழங்கப்படுகிறது. அல்குர்ஆனிலுள்ள மற்றொரு வசனத்தில் இச்சொல் ஒரு பெயர்ச் சொல்லாகவன்றி அடைமொழியாக உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

“உம்முடைய ரப்பு - எந்த ஊர்களையும் அவற்றின் தலைநகருக்கு ஒரு ரஸாலை அனுப்பிவைக்கும் வரை”.....

(28 : 59)

எனவே இச்சொல் பொதுப்பண்புடைய ஒரு சொல்லாகத் தோன்றுகிறது. மேலும் குர்ஆனின் மொழியில் ஒரு பிராந்தியத்தின் மையமான எவ்விடமும் ‘உம்முல்குரா’ எனக் குறிப்பிடப்படுவதாக தோன்றுகிறது. ⁽³⁰⁾ மக்காவாசிகள் அல்லாதோருக்கும் இச்சொல் குர்ஆனில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

“கூறுவீராக இன்னும் வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்களிடமும் (எழுதப்படிக்கத் தெரியாத) உம்மிகளிடமும் நீங்களும் அவ்வாறே அர்ப்பணித்து விட்மர்களா”

(3 : 19)

எனவே குர்ஆன் அருளப்பட்ட காலத்தில், வேதம் எதனையும் பின்பற்றாத எல்லா அரபிகளையும் உம்மியின் என அழைப்பது வழக்கமாக இருந்தது என்பது புலனாகிறது.

மேலும், யூதர்கள் வேதத்தையுடைய மக்களாகக் கருதப்பட்டாலும் அறிவிலிகளான யூதப் பொதுமக்களைக் குறிப்பிடவும், உம்மியின் எனும் சொல் பயன்படுத்தப் பட்டது. உதாரணமாக

“இன்னும் அவர்களில் எழுத்தறிவில்லாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குருட்டு நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேதத்தை அறிய மாட்டார்கள்”. (2 : 78)

உம்மி (எழுத்தறிவற்றவர்) களாகக் குர்ஆனினால் கருதப்பட்ட யூதர்கள் மக்காவைச் சேர்ந்தவர்கள்லார். அவர்களிற் பெரும்பாலோர்

அனேகமாக மத்னாவிலும் அதன் அயல்பாகங்களிலும் வாழ்ந்தவர்களாவர்.

அடுத்து இலக்கண வழக்குப்படி இச்சொல் உம்முல்குராவைச் சார்ந்ததாயின் அது 'கராவி' என்றிருக்க வேண்டுமேயன்றி 'உம்மியாக' இருக்க முடியாது.

(இ) வெத்ததைப் பின்பற்றாத பல தெய்வ வணக்கக் காரர்களான அரபிகள்

'மஜ்மஹ்ஸுர்' எனும் குருஞன் விரிவுரையில் ஆல இம்ரான் எனும் அத்தியாயத்தின் 19ஆம் வசனத்துக்குரிய விளக்கத்தில் 'உம்மியின்' என்ற சொல் வேதத்தையுடைய மக்களுக்கு எதிரானது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கூற்று மாபெரும் குருஞன் விரிவுரையாளரும் இறைத்தூதர் அவர்களின் தோழர்களுள் ஒருவருமான அப்துல்லாஹ் இப்பு அப்பாஸ் அவர்களுடையது என்று அல் பகரா எனும் அத்தியாயத்தின் 78ஆம் வசனத்துக்குரிய விளக்கத்தின் இறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது அபு உபைதா அவர்களுடைய கூற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. 'அஜ்மஹ் பயானின்' நூலாசிரியரான தபார்ஸியும் குரா ஆல இம்ரானின் 75ஆம் வசனத்துக்கு விளக்கம் அளிக்கையில் இக்கருத்தையே கூறுகின்றார். ஸமக்ஷியும் தமது அல் கஷ்ஷாஃப் எனும் நூலில் இவ்வசனத்துக்கும் ஆல இம்ரானின் 75ஆம் வசனத்துக்கும் இக்கருத்திலேயே விளக்கம் அளித்துள்ளார். பத்ருத்தீன் ராளி அவர்களும் அல்-பகராவின் 78ஆம் வசனத்துக்கும் ஆல இம்ரானின் 20ஆம் வசனத்துக்குமான விரிவுரைகளில் இவ்வாறு கருத்துக் கொள்ளலாம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உண்மையில் இது முதலாவது கூற்றின் பிற்கொரு கருக்கமன்று. வெத்ததைப் பின்பற்றாதவர்கள் கல்வியறிவுள்ளவர்களாயினும் இக்கருத்தில் அவர்கள் உம்மி எனக் குறிப்பிடப்படவில்லை. 'உம்மி' என்ற சொல்லின் பண்மை. அரேபியர்கள் எவ்வேத நூலையும் பின்பற்றவில்லை என்பதனாலன்றி அவர்கள் பொதுவாக எழுத்தறிவற்றவர்களாக இருந்ததனாலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன் ஒருமை இறைத்தூதர் அவர்களைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. விரிவுரையாளர்களில் எவரும் இறைத்தூதர்

அவர்கள் எவ்வேத நூலையும் பின்பற்றியவர்கள் என்ற விளக்கத்தைத் தரவில்லை. அனைவரும் இரண்டு சாத்தியக் கூறுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஒன்று அன்னாரின் எழுத்தறிவற்ற நிலை; மற்றது அவர்கள் ஒரு மக்காவாசி என்பது. நாம் எடுத்துக்காட்டியது போன்று முன்னையது மறுக்கமுடியாததாக இருக்க பின்னையது நிராகரிக்கப்படுகிறது.

நான்காவது கருத்து ஒன்றையும் நாம் இங்கு குறிப்பிடலாம். அதாவது வெதநூல்களின் உள்ளடக்கத்தை அறியாதிருந்தமை. இதுதான் கலாநிதி அப்துல் லத்பின் கண்டுபிடிப்பு. இது பண்டைய விரிவுரையாளர்களின் விரிவுரையுடன் கலக்கப்பட்ட ஒரு விளக்கமாகும். கலாநிதி அவர்கள் கூறுவதாவது :

"உம்மி", "உம்மியின்" எனும் சொற்கள் குருஞனில் பல இடங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் ஒரே கருத்திலேயே இப்பிரயோகம் இடம்பெற்றுள்ளது. 'உம்மி' எனும் சொல்லின் மூலக்கருத்து புதிதாகப் பிறந்த குழந்தை என்பதாகும். புதிதாகப் பிறந்த ஒரு குழந்தைக்கு எழுதவோ வாசிக்கவோ தெரியாது என்பதனால் எழுத, வாசிக்கத் தெரியாத ஒருவரைக் குறிப்பிடவும் இவ்வார்த்தை பயன்படுகிறது. மறுபறம், தலைநகர் ஒன்றில் வசிப்பவருக்கும் இவ்வார்த்தை உபயோகிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், 'உம்மல்குரா' என்பது நகரங்களில் ஒன்று என்றும் பொருள்படுகிறது. அரேபியர்கள் இதற்கு மக்கா எனப் பெயரிட்டிருந்தனர். எனவே 'உம்மி' எனும் சொல் ஒரு மக்காவாசியைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம்.

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இச்சொல் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. அதாவது பண்டைய செமித்திய மொழி ஏடுகளை அறியாதவர்களும், குருஞன் குறிப்பிடுவது போன்று வேதத்தைச் சார்ந்தவர்களாக (யூதர், கிறிஸ்தவர்) கருதப்படாதவர்களுமானவர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கும் இது பயன்படுத்தப்படுகிறது. குருஞனின் கூற்றுப்படி 'உம்மியின்' எனும் சொல் இஸ்லாத்துக்கு முந்தியகால அரேபியரைக் குறிக்கவும் உபயோகிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பழைய அல்லது புதிய ஏற்பாட்டுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை. இச்சொல் அங்குல் சிதாப் எனபதற்கு எதிர்க்கொல்லாக இருந்துள்ளது.

உண்மையில் 'உம்மி' எனும் சொல்லுக்கு இத்தனை

சருத்துக்கள் உண்டா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. முஸ்லிம் விரிவுரையாளர்களும் அல்லாதவர்களும் இச்சொல்லுக்கு புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைபோன்று ஒன்றும் அறியாதவர் என்ற ஒரே கருத்தை தரவும் அதனால் மக்காவாசிகளை ‘உம்மியீன்’ எனத் தம் விளக்கவுரைகளிற் குறிப்பிட்டு அவர்கள் எழுத்தறிவு அற்றவர்கள் எனக் கருதப்படவும் காரணமென்ன என்பது தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு பிரச்சினையாகும்”.

முதலாவதாக இஸ்லாமிய விரிவுரையாளர்கள் ‘உம்மி’, ‘உம்மியீன்’ ஆகிய சொற்களுக்கு மூன்று வகையாகப் பொருள் கூறியுள்ளனர். பண்டைக்காலத்திலிருந்தே இந்நிலை இருந்து வந்துள்ளது. கலாந்தி அவர்களின் கூற்றுக்கு மாறாக அவர்களில் எவரும் ஒரே கருத்தைப் பற்றிப்பிட்டதுக்க் கொண்டிருக்கவில்லை.

இரண்டாவதாக, விரிவுரையாளர் எவரும் குழந்தை போன்று எழுத, வாசிக்கத் தெரியாதவர் என்ற கருத்தை முன்வைக்கவில்லை. புதிதாகப் பிறந்த ஒரு குழந்தையை இச்சொல்லைக் கொண்டு குறிப்பிடக் காரணம் ஏதுமில்லை. இச்சொல் உவமேய ரீதியில் புதிதாகப் பிறந்த ஒரு குழந்தைக்கு ஒப்பான நிலையில் உள்ள எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரியாத ஒருவரைக் குறிக்கிறது. தர்க்கவியலில் இது ‘ஆதமி வ மலக்கி’க்கு ஓர் உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

முன்றாவதாக, பண்டைய செமித்தீய ஏடுகளை அறியாதிருந்தல் என்பதும் இச்சொல்லுக்குரிய ஒரு கருத்தாகும் என வலிந்து கற்பனை செய்வதற்கு நியாய்ம் ஏதுமில்லை. மொழியியல் சருத்துக்களையும் சென்றகால விரிவுரையாளர்களின் கூற்றுக்களையும் ஆராயுமிடத்து பின்வரும் கருத்து புலப்படுகிறது.

‘உம்மியீன்’ என்ற பன்மைச் சொல் அஹ்லுல் சிதாப் வேதம் சார்ந்த) என்பதற்கு எதிர்க்கொல்லாக அரேபிய பலதெய்வ வணக்கக்காரர்களைக் குறிக்க உபயோகிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அவர்கள் பொதுவாக எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்களாக இருந்தனர். இத்தகைய கீழ்த்தரமான பட்டப்பெயர் யூதர்களாலும் கிறிஸ்தவர்களாலும் ஆக்கப்பட்டது என்பது தெளிவு.

ஒரு சமூகத்தவர் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியை அறியாதவர்கள்

என்பதற்காக அவர்கள் தம் தாய் மொழியில் எழுதவும் படிக்கவும் அறிந்திருந்தாலும், அவர்களை ‘உம்மியீன்’ என அழைப்பது பொருத்தமானதோ திருப்தியளிக்கூடியதோ அல்ல. எவ்வாறாயினும், இவ்விளக்கத்துக்கு அமைய இச்சொல்லின் மூலச் சொல் ‘உம்’ (தாய்) அல்லது ‘உம்மாஹ்’ (சமூகம்) என்பதாகும்.

எனினும் ‘உம்மூல்குரா’ என்பது அடிக்கடி உபயோகிக்கப் பட்டிருப்பினும் இச்சொல்லுடன் தொடர்புடையதல்ல என்பதால் இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் ஒற்றுமை காணுதல் இயலாது. எனவே இவ்விந்திய அறிஞரின் ஆச்சரியத்திற்கு எத்தகைய காரணமும் இல்லை.

இச்சொல் வரலாற்றிலோ, சரிதைகளிலோ எங்கு உபயோகிக்கப்பட்டாலும் எழுத்தறிவற்றவர் என்பதைத் தவிர வேறு எக்கருத்தையும் தரவில்லை. எனவே இது நாம் கூறுவதற்குத் தக்கதோர் ஆதாரமாகும். பிறோருவ் அன்வர் 16ஆம் தொகுதி, புதுப்பதிப்பு, 119ஆம் பக்கத்தில் இறைத்துதார் அவர்களே “நாம் எழுத்தறிவற்ற ஒரு சமூகத்தவர். நாம் எழுதுவதோ வாசிப்பதோ இல்லை” எனக் கூறியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்னு கல்விகான் தம் வரலாற்று நூலின் நான்காம் தொகுதியில் முஃதலிம், முதவக்கில் ஆகியோரின் அமைச்சரான முஹம்மத் பின் அப்துல் மலிக்கின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் இறுதியில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

“அவர் முன்னர் அப்பாலிய வமசக் கல்பாக்களுள் ஒருவரான முஃதலிம் செயலாளர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அப்பொழுது அஸ்மத் பின் அம்மார் பின் ஷாதி அல் பஸ்ரி அமைச்சராக இருந்தார். ஒரு நாள் முஃதலிமுக்கு ஒரு கடிதம் - கிடைத்தது. அமைச்சர் கடிதத்தைக் கல்பாவுக்கு வாசித்துக் காட்டினார். அக்கடிதத்தில் ‘கலா’ என்று ஒரு சொல்லிருந்தது. முஃதலிமுக்கு அதன் பொருள் தெரியவில்லையாதலால் அதன் கருத்தென்ன என்று அமைச்சரைக் கேட்டார். அவருக்கும் தெரியவில்லை. எனவே, ‘கல்பா’ ஓர் உம்மி (எழுத்தறிவற்றவர்), அமைச்சர் ஓர் அம்மி (அறிவிலி) என்று முஃதலிம் கூறினார். கல்பா செயலாளர் ஒருவரை அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். செயாத் அங்கு வந்து அச்சொல்லின் கருத்தைக் கூறியதுடன் அதே பொருள் கொண்ட

வேறு சொற்களையும் கூறினார். இச்சம்பவம் சையாத் அமைச்சர்க்குள் பிரவேசிப்பதற்கு ஒரு முன்னோடியாக அமைந்தது”.

சாதாரண மொழியில் பேசிய முஃதளிம். எழுத்தறிவற்ற நிலையைக் குறிப்பிடுவதற்கு முஃதளிம் ‘உம்மி’ என்ற சொல்லை உபயோகித்தார். புகழ்பெற்ற கவிஞர் ஒருவரான நிளாமியின் கவிதை ஒன்றின் சில வரிகள் பின்வருமாறு அமைகின்றன :

இறை தூதரான அஹ்மத் ஞானம் என்பது அவரின்
துச
சருலகும் அவருக்கு அடகு
ஆதமின் ‘அ’ ஏம் மஸ்ஹிரின் ‘ம’ ஏம்
அவர்தாளின் தெளிவாகப் பேசும் ‘உம்மி’
‘அ’ வீன் பலம் ஓர் வாக்குறுதி - முதலும் இறுதியும்
இறைதூதர்களிடையே விசுவாசமாக நிலைக்கும்.

6. இறைத்தூதர் (ஸல்) எழுத்தறிவுள்ளவர் என்று குர் ஆன் கூறுகிறதா?

எழுதுவதிலும் வாசிப்பதிலும் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் நிலையைத் தெளிவாகக் காட்டும் சில குர் ஆன் வசனங்கள் இருப்பதாகக் கலாநிதி அப்துல் லதீப் கூறுகின்றார். இது அத்தகைய வசனங்களில் ஒன்று :

“அல்லாஹ் அவர்களிடையே இருந்தே ஒரு தாதரை அனுப்பி அவர்களுக்கு அருள் புரிந்துள்ளான். அவர் அவர்களுக்கு அவனுடைய வசனங்களை ஒதிக்காண்பித்து அவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கியும் வைக்கின்றான். அன்றி அவர்களுக்கு வேதத்தையும் ஞானத்தையும் கற்றுத் தருகின்றான். அவர்கள் இதற்கு முன்னர் பகிரங்கமான வழிகேட்டிலேயே இருந்தனர்”

(ஆல இம்ரான் : 163)

இவ்வசனத்தை விளக்குகையில் கலாநிதி பின்வருமாறு கூறுகின்றார் : “பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் தலையாய கடமை தம்மைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு குர் ஆளைக் கற்றுத்தருவதாகும் என்பதை குர் ஆன் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஒரு

நூலை அல்லது அதன் உள்ளடக்கத்தை மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க விரும்பும் ஒருவர் குறைந்தபட்சம் ஒரு எழுதுகோலைப் படிக்கவோ ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படிக்கவோ அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது இவ்விடத்தில் உறுதியாகின்றது.

இந்த வாதம் விசித்திரமானது. நபித்துவத்தை அடையமுன் பெருமானார் அவர்கள் வாசிக்கவோ எழுதவோ இவ்வை என முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஒருமித்த கருத்துடையவர்களாயிருக்க அது தவறு என்று கலாந்தி அப்துல் லதீப் நிருபிக்க விரும்புகிறார்.

மிகக் குறுகிய பார்வையுடையவர்களுக்கே இவ்வாதம் ஒரு அளவு சரியானது எனத் தோன்றும். செய்யித் முர்ததா, ஷாபி ஆசியோரும் பிற்கும் இக்குத்தையே கொண்டுள்ளனர். எனவே கலாந்தி அவர்களின் கோரிக்கை நிறுவப்பட முடியாததாகும். மேலும் நபித்துவத்தின் கால வரையறை பற்றிய இவ்வாதம் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. ஒழுக்கம், ஞானம் என்பவற்றையும் அல்லாஹ்வினால் அனுமதிக்கப்பட்டவற்றையும் அனுமதிக்கப்படா தவற்றையும் கற்றுத் தருவது இறைத்துதார்களின் கடமை. இதனைச் செய்வதற்குப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்குத் தேவைப்படுவது போன்று கரும்பலை தேவைப்படுவதில்லை.

ஞானிகளை நடப்பவர்கள் என்று அழைப்பதுமுன்னு. தாம் கற்பிப்பதை எழுதிக்கொள்ள விரும்புபவர்களுக்கு நடந்துகொண்டே ஞானிகள் பாடஞ் சொல்லித் தருவர். பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தாம் சொல்பவற்றை எழுதிக் கொள்ளுமாறு அடிக்கடி கூறுவதுமுன்னு. “அறிவைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று பெருமானார் (ஸல்) கூற. “எப்படி” என்று கேட்கப்பட்டது. “எழுதி வைப்பதன் மூலம்” என்று இறைத்துதார் (ஸல்) கூறினார்கள். ⁽³¹⁾

நான் சொல்பவற்றைக் கேட்டு எழுதிவைப்பவர்களுக்கும், கேட்காதவர்களுக்கு அதை எட்டச் செய்பவர்களுக்கும் அல்லாஹ் அருள் பாவிப்பானாக என்று அவர்கள் கூறுவார்கள். ⁽³²⁾

“எனக்கு அடுத்தமைபவர்களுக்கு அருள் புரிவாயாக, யா அல்லாஹ்” என்று இறைத்துதார் (ஸல்) அவர்கள் இறைஞ்சவார்கள் என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறப்பட்டுள்ளது. அடுத்து அமைபவர்கள்

யார் என்று கேட்கப்பட்டது. “நான் உலகைவிட்டுப் போனபிறகு வந்து எனது சொல்லையும் வழிமுறைகளையும் மற்றவர்களுக்கு கற்றுத் தருபவர்கள்” என்ற இறைத்துதார் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். ⁽³³⁾

“ஒரு தந்தை தனது மகனுக்கு ஒரு நல்ல பெயரைச் சூட்ட வேண்டும். அத்துடன் எழுதப்பட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். உரிய வயது வந்ததும் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்று பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். இவை ஒரு மகனுக்குத் தந்தை மீதுள்ள உரிமைகளாகும்.

குருஞ் வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறது :

“முமின்களே! நீங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தவணை வரை கடன் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து கொண்டால் அதனை எழுதிக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு மத்தியில் (கடன் விபரத்தை) எழுதுகிறவர் நீதியுடன் எழுத்டும்”.

(2 : 282)

எனவே அல்லாஹ்வினதும் அவனுடைய திருத்துதார் (ஸல்) அவர்களதும் பணிப்புரைகளுக்கமைய முஸ்லிம்கள் தம் பாரம்பரியங்களைப் பாதுகாக்கவும் தம் பிள்ளைகளுக்கும் சமூகத்துக்கும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்குமாக எழுத்தைப் பற்றி இறைத்துதார் (ஸல்) அவர்களின் வாக்கைப் பின்பற்றியுள்ளனர். ‘எழுதுகோவின் பிரசாரம்’ இங்கிருந்து ஆரம்பமாயிற்று. இதன் விளைவாக மக்கள் பல்வேறு மொழிகளைக் கற்றதோடு மதீனாவிலிருந்து இஸ்லாத்தினை முழு உலகுக்கும் பரப்புவதிலும் வெற்றி கண்டனர்.

வரலாற்றில் நாம் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காண்கிறோம். பத்ருப்போரில் கைது செய்யப்பட்டவர்களுள் மீட்புப் பணம் செலுத்தக்கூடியவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். மீட்புப் பணம் செலுத்த முடியாதவர்கள் எவரும் பத்து மதீனாச் சிறுவர்களுக்கு கற்றுத் தந்தால் விடுதலை அடைய முடியும். ⁽³⁴⁾

இது இறைத்தூதர் (ஸல்வ) அவர்கள் கல்விக்கு எத்துனை முக்கியத்துவம் அளித்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. எனினும், மக்களுக்குப் போதனைசெய்வதற்கு இறைத்தூதர் (ஸல்வ) அவர்கள் எழுதவும் வாசிக்கவும் கற்றிருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை இது விதிக்கவில்லை.

கலாநிதி கூறுகின்றார் :

“முதலாம் அத்தியாயத்தில் இறைவன் எழுதுகோலைப் பற்றியும் எழுதுவதைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளான். இவ்வசனங்கள், இறைத்தூதர் (ஸல்வ) அவர்கள் எழுத, வாசிக்கக் கற்றிருந்தனர் என்பதையும் எழுதுகோலுடன் அவர்களுக்கிருந்த பரிசுயத்தையும் அத்தாட்சிப்படுத்துகின்றன. அவர்கள் தாமே எழுதவோ வாசிக்கவோ அறியாதவர்களாக இருந்துகொண்டு மற்றவர்களை வாசிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக்கொள்ளத் தூண்டினார்கள் என்பது அசாத்தியமானது என்றே தோன்றுகிறது. இறைத்தூதர் (ஸல்வ) அவர்கள் எல்லா விடயங்களிலும் மற்றவர்களை விட முன்னணியில் நின்றனா.”

இவ்வாதம் ஆச்சரியமானது

இவ்வசனங்களில் பிரதிபலிக்கும் கருத்துத் தொடர்பினைப் பற்றி எவ்வித தகராறுமில்லை. எழுதல், வாசித்தல் என்பவற்றின் முக்கியத்துவத்தை பெருமானார் (ஸல்வ) அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் பெருமானார் (ஸல்வ) அவர்களோ இறைவனோ எழுத்து, வாசிப்பு எனும் வரையறைக்குட்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தரவில்லை.

கலாநிதி இவ்வாறு கூறுகின்றார் : “மற்ற விடயங்களில் எல்லாம் மற்றவர்களை விட முன்னிலையில் நின்றார்கள் என்றால் இவ்விடயத்தில் மட்டும் ஏன் அவ்வாறு செயல்படவில்லை”

ஒரு வைத்தியர் ஒரு மருந்தை தமது நோயாளிக்குக் கொடுக்க முன் தாமே அதனை அருந்த வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு இது ஒப்பானதாகும். நோயாளிக்கு வந்த அதே நோய் வைத்தியரையும் பீடிக்குமானால் அவரும் அதே மருந்தினை உட்கொள்ள வேண்டும். அவருக்கு அந்நோய் வரவில்லை என்றால் நிலைமை என்ன? ஒருவருக்கு எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்திருந்தால்

அவரது மதிப்பு உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. இல்லையானால் அவர் மதிப்பிழந்துவிடுகிறார் என்பதுதானே இவ்விவாதத்தின் அர்த்தம். பெருமானார் (ஸல்வ) அவர்களும் இதே நிலையில் உள்ளவர்களா? பெருமானார் (ஸல்வ) அவர்கள் எழுத, வாசிக்க அறியாதிருந்ததனால் தங்கள் மதிப்பை இழந்தும் அதனைக் கற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்காமல் விட்டார்களா? பெருமானார் (ஸல்வ) அவர்களின் அந்தஸ்து மற்றவர்களின் அந்தஸ்திலிருந்து வேறுபட்டதல்லவா? தொழுகை, ஒழுகப்பண்டு, ஜனநாயகம், பணியு முதல் எல்லா நற்பண்புகளிலும் மற்றவர்களை விட இறைத்தூதர் (ஸல்வ) அவர்கள் முன்னணியில் நின்றார்கள். எனவே அவர்களிலிருந்த குறைபாடு என்ன? இப்பண்புகளில் ஏதேனும் ஒன்று அவர்களிடம் இல்லாதிருந்தால் அவர்கள் பெரும் இழப்புக்கு உட்பட்டிருப்பார்கள்.

கல்வி அறிவுள்ள ஒருவராக இருப்பதென்பது அச்சொற்கள் தரும் நேரடிக் கருத்துக்கு ஒப்பானவராக இருப்பவர் என்பதன்று. மற்றவர்களுடன் கருத்துப் பரிமாறிக் கொள்ள உதவுகிறது என்பதனாலேயே அது பெறுமதியுள்ளதாகிறது. ஒருவர் மற்றவர்களின் உள்ளக்கிடக்கைகளை அறிந்து கொள்வதற்காகவும் மற்றவர்களுக்குத் தம் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்காகவும் எழுத்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எழுத்து என்பது ஒருவர் மற்றவருக்குத் தகவல் தெரிவிப்பதற்கும் அல்லது ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டுக்குத் தகவல் தெரிவிப்பதற்கும் எதிர்காலச் சந்ததியினருடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதற்கும் பயன்படும் ஒரு சாதனையாகும். ஒருவர் ஒரு மொழியை மட்டுமன்றி பல மொழிகளைக் கற்பாராயின் பல்வேறு சமுதாய மக்களின் சிந்தனைகளை அறிந்துகொள்ளத் தகுதி பெறுவார். அதேவேளை, படித்தலே அறிவாவதில்லை. அது அறிவு வளர்ப்பதற்கு ஒரு வழியாகும். அறிவென்பது மற்றொரு விடயம். இயற்கையில் சரந்திருக்கும் உண்மைகளை அறிதல், கணிதச் சிக்கல்களுக்கு மறுமொழி கண்டுபிடித்தல், இயற்கை விஞ்ஞானம், தர்க்கவியல் என்பன அறிவாகும். இவ்விஞ்ஞானத் துறைகளில் மனிதன் படைப்பாற்றல் தொடர்பான அல்லது படைப்புக்குக் காரணமாக அமைந்த ஏது தொடர்பான அல்லது பெளதிகப் பொருட்களிடையேயோ புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இயல்புடைய வற்றிலோ உண்மையானதாரு தொடர்பைக் காண்கிறான்.

மொழியறிவு சிந்தனை வளர்ச்சியையும் மொழிகளின் வளர்ச்சியையும் பற்றி விழிப்பாக இருப்பதற்கு உதவுசிற்று. உடன்படிக்கைகள் தொடர்பான அலுவல்களில், மொழிகளின் வளர்ச்சி, யாக்கம் போன்ற யதார்த்தங்களின் சங்கிலித் தொடர் போன்று உருவாகின்றது. இது இயற்கை விதிகளுக்கமைய சிந்தனை நிறைவினைப் பிரதிபலிக்கிறது. உண்மையில் அவ்வியற்கை விதிகளை அறிதல் தத்துவவியலின்தும் அறிவியலதும் ஒரு பகுதியாகும். மற்றவர்களின் அறிவுக் களஞ்சியங்களைத் திறப்பதற்கான திறவுகோலாக அறிவு பயன்படுவதனால் அறிவைப் பெறுவது பயனுள்ளதாகும். இது ஒன்று மட்டும்தானா அறிவு பெறுவதற்குரிய வழி என்பததையும் ஆராய வேண்டும். இறைத்துதாருக்கும் இதே வழி அவசியமா? அவ்வாறாயின் இறைத்துதார் (ஸல்) அவர்கள் அசாதாரணமானவர்கள் என்பதன் அர்த்தமென்ன? இயற்கையிலிருந்து உடனடியாகப் பெறப்படும் அறிவு அதனை விளக்குவது எங்ஙனம்? ஒரு மாணவன் மற்றவர்களின் எழுத்துக்களிலிருந்து பெறும் அறிவு மிகக்குறைவானது அல்லது பயனற்றா? மனிதனின் எழுத்துக்களில் தகவல்களும் கற்பணகளும் தவிர்ந்த வேறு எதுவுமில்லை.

ஒரு பிரெஞ்சு அறிஞரான நீன் டேக்காட் (1596 - 1650) தமது கட்டுரைகள் வாயிலாக உலகப் புகழ் பெற்றார். அவரது விசிறிகளில் ஒருவர், நூல்கள், கைப்பிரதிகள், வேத நூல்களைக் கொண்ட ஒரு களஞ்சியமே நீண்டம் இருப்பதாகவும் அதிலிருந்தே அவர் தம் கருத்துக்களைப் பெறுவதாகவும் என்னினார். அவர் நீண்டம் சென்று அவருடைய நூலகத்தைக் காட்டுமாறு கேட்டார். நீன் அவரை ஒரு வளவுக்குள் அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த ஏருமை ஒன்றின் பிணத்தைக் காண்பித்தார். அதன் மீது அவர் பிரேத பரிசோதனை நடத்தியிருந்தார் இதுதான் எனது நூலகம். இதிலிருந்துதான் தகவல்களைப் பெறுகிறேன்” என்று கூறினார்.

காலஞ்சென்ற செய்யித் ஜெமாலுத்தீன் அஸதாபாதி பின்வருமாறு கூறுவதுண்டு : “சிலர் விளக்குக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து மற்றவர்களின் நூல்களை அல்லது எழுத்துக்களை வாசிப்பதில் வானாளைச் செலவிடுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் விளக்கை ஆராய்வதில்லை. ஓர் இரவு விளக்கை

ஆராய்வார்களானால் எவ்வளேவா அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள்”.

இவ்வுலசில் எவரும் அறிவாளியாகப் பிறப்பதில்லை. ஒன்றும் அறியாதவர்களாகவே அனைவரும் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் படிப்படியாகவே அறிவைப் பெறகின்றனர். வேறு வகையில் சொன்னால் எவருக்கும் தானாகவே படிப்பு வருவதில்லை. தன்னிலேயே அறிவுடையவன் இறைவன் ஒருவன் மட்டுமே. ஒருவர் கற்றறிந்தவராக ஆவதற்குக் காரணங்கள், ஏதுக்கள் நோக்கங்களுண்டு. அனைத்தையும்விட அசிரியர் ஒருவர் இருக்க வேண்டும்!

இறைத்துதார்(ஸல்) அவர்களைப்பற்றி அல்லாஹ் கூறுகின்றான்

“அநாதையாக உம்மைக்கண்ட அவன் (உமக்கு) புகவிடம் அளிக்கவில்லையா? திகைத்துத் தயங்கியவராக உம்மைக்கண்ட அவன் (உம்மை) நேரான வழியிற் செலுத்தினான். முடைப்பட்டவராக உம்மைக்கண்ட அவன் (உம்மைத்) தனவந்தராக்கினான்” (93 : 6 - 8)

ஆசிரியர் - ஆம், அவர் யாராக, எப்படிப்பட்டவராக இருக்க வேண்டும்? இதுவே ஒரு தனி விடையா. ஒரு மனிதன் ஆசிரியர் ஒருவரிடம் தான் கற்க வேண்டும் என்பது அத்தியாவசியமா? அவ்வாறானால் அறிவைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குரிய திறவுகோல் அவனிடம் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாதவிடத்து, இயற்கையில் சிதறியிருக்கின்ற, படைப்பில் சரந்துள்ள இலக்கியத்தைப் படிப்பதற்கும், மறைவானவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டு இறைவனை ஆசானாக்க கொள்வதற்கான தரத்தில் இல்லை. குர் ஆன் கூறுகிறது :

“அவர் தம் இஷ்பப்படி எதனையும் கூறுவதில்லை. இது அவருக்கு வறி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறில்லை” (ஜிப்ரயீல் என்னும்) பராக்கிரமசாலையே இதனை அவருக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்”

(53 : 3 - 5)

ஒரு பிரபல கவிஞர் இப்படிக் கூறுகிறார் :

“அறந்தவன் கருத்தின் இரகசியங்கள் முளையின் நிழலில் கருக்கொள்ளும்
இச்செம்மணிக்கல்லின் முத்து ஒவ்வொன்றும்
வைரத்தில் பாறையை ஒக்கும்
மலர் சேர்த்தவற்றின் விவரம் வானம்பாடியே அறியும்
இல்லை! ஒரு பக்கம் படிக்கும் எவரும் கருத்தைக்
கூறலாம்
பகுத்தறிவு ஏட்டின் காதல் கவிதை ஒன்று படித்தாயா?
விடயத்தை உறுதியாக அறியமாட்டாய்: அது அச்சம்!
தனிமையில் காணலாம் ஞானத்துக்கு வழி
ஏட்டுப்படிப்பினால் ஞானம் பெறுதல் எட்டாக்கனி!” (37)

இப்பனு கலதூண் தனது புகழ்பெற்ற நூலான ‘அவ் முகத்திமா’வின் ‘எழுத்தும் எழுதலும் மனிதனின் கைத்திறம்’ என்ற அத்தியாயத்தில் மனித வாழ்க்கை சமூக வாழ்க்கை என்பதனாலும் ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்குத் தகவல் தேவைப்படுவதனாலும் எழுத்து பூரணத்துவம் அடைகிறது என்று கூறுகின்றார். நாகரிகங்களில் எழுத்தின் வளர்ச்சியை விவரித்த பின் அவர் ஹிஜாலில் எழுத்துப்பிற்றந்த கதையைக் கூறுகின்றார் :

“இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் எழுத்து அதன் பூர்வாங்க கலைவடிவக் கட்டங்களில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. நாயகத் தோழர்களின் எழுத்துக்கள் கலை வடிவில் குறையடையனவாகக் காணப்பட்டன. அவர்களுக்குப் பின் வந்தவர்கள், அவ்வெழுத்துச் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பது ஒரு புனித கைங்கரியம் என்று கருதியமையால் அவ்வெழுத்துக்களையே குர்ஆனை எழுதவும் கைக் கொண்டனர். அவற்றிற் சில அக்கால விதிமுறைகளுக்கு அவற்றின் உருவில் மாறுபட்டிருந்தன. எனினும் குர்ஆனின் சொற்கள் அக்கால எழுத்துருவிலேயே பாதுகாக்கப்படலாயின”.

அவர் மேலும் கூறுகின்றார் :

“வாழ்க்கையின் நோக்கங்களுடனும் வழிவகைகள் மீதும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் கலைகள், எழுத்துருவமைத்தல் போன்ற கைத்திறன்களின் பூரணத்துவம், முழுமையான பூரணத்துவத்துடன்

குழப்பப்படலாகாது. அவ்வாறு செய்யப்பட்டால் மனிதனின் நடத்தையில் குறைகள் தோன்றும்”

பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் எழுத்தறியாமை பற்றி இப்பனு கலதூண் கூறியுள்ள கருத துக்களின் கருக்கம் வருமாறு:

“பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் ‘உம்மி’ (எழுத்தறிவற்றவர்) ஆவார். அன்னாரின் அறிவு இறைவனால் நேரடியாக அளிக்கப்பட்டாகையால் ‘உம்மி’ எனும் அந்தஸ்து அவர்களுக்கு இயல்பானதாகவே அமைந்தது. ஆனால் அந்திலை எம்மைப் பொறுத்தவரை ஒரு குறையீடாகும். ஏனெனில் அது அறியாமையை ஒத்ததாகும்”. (38)

‘லம் யகுன்’ எனும் அத்தியாயத்திற் காணப்படும் 3ம் 4ம் வசனங்களைக் குறித்துக் கலாநிதி இவ்வாறு கூறுகின்றார் :

“இவ்வசனத்துக்குக் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களும் உரையா சிரியர்களும் கவனம் செலுத்தாமலிருப்பது பேராச்சரிய கரமானதாகும். இது முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை வர்ணிக்கும் வசனம் ஒன்றாகும். ஆறாம் வசனம் பின்வருமாறு கூறுகிறது :

“அல்லர்ல்லவுடைய தூதர் பரிசுத்தமான ஆகமங்களை ஒதிக்காண்பிக்கிறார்”.

(98 : 2)

பரிசுத்தமான ஆகமங்களை ரகுலுல்லாஹ் (ஸல்) அவர்கள் மனப்பாடம் பண்ணி ஒதினார்கள் என்று இவ்வசனங்கள் கூறவில்லை. மாராக ஆகமங்களிலிருந்தே ஒதினார்கள் என்பதை அவை தெளிவாக நிறுவுகின்றன என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்”.

இவ்வசனத்தில் இடம்பெறும் இரு சொற்களை நன்கு விளங்கிக் கொண்டால் இவ்வாதத்துக்குரிய பதில் எளிமையானதாகிவிடுகிறது. அவை ‘ஃஃபா’, ‘யத்லூ’ என்பனவாகும். பக்கம் என்பதற்குரிய மூல அரபுச் சொல் ‘ஃஃபா’ என்பதாகும். ‘ஃஃபா’ என்பது ஒன்றையாகும். அதன் பண்மை ‘ஃஃபா’. இதன் கருத்தை இவ்வசனத்தைத் தொடர்ந்து வரும் சொற்கள் விளக்குகின்றன.

"அதில் பெறுமதி வாய்ந்த எழுத்துக்களுண்டு" (98 : 3) தொடர்ந்து "பெறுமதி வாய்ந்த எழுத்துக்களைக் கொண்ட பரிசுத்தமான பக்கங்களைத் திருத்தாதர் (ஸல்வ) ஒதினார்".

'ஓலைகள்' என்பதன் அர்த்தம் குர்ஆன் வசனங் கள் எழுதப்பட்ட ஓலையாகும். எனவே இது குர்ஆனையே குறிப்பிடுகிறது. ஒதினார் என்பதற்குச் சமமான அரபுச் சொல் 'யத்லூ' என்பதாகும். இது 'திலாவா' எனும் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது. இச்சொல்லுக்கு வேதத்திலிருந்தே ஒதினார் என்பதுடன் பொருள் என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமுமில்லை. மொழி வல்லுனர்களின் கருத்துப்படியும் 'சிராஆ', 'திலாவா' எனும் சொற்கள் வழமையாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்களின் படியும் பேசப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லும் சிராஆவோ திலாவாவோ அல்ல என்பது தெளியு. வாசிக்கப்படும் பொருள் ஒன்றாகவே இருக்குமிடத்து மட்டும் அது மனப்பாடமாக வாசிக்கப்பட்டாலும் எழுதப்பட்ட விடயத்திலிருந்து வாசிக்கப்பட்டாலும் 'சிராஆ' வும் 'திலாவா' வும் ஆகும். உதாரணமாக குர்ஆனை மனப்பாடமாக ஒதினாலும் பார்த்து ஒதினாலும் அது சிராஆவும் திலாவாவும் ஆகும். எனினும் இவ்விரு சொற்களுக்குமிடையில் ஒரு வித்தியாசமுண்டு. திலாவா என்பது புனிதமான பொருளாட்கம் கொண்ட விடயங்களை வாசிப்பதைக் குறிக்கும். சிராஆ பொதுவான விடயங்களை வாசிப்பதைக் குறிக்கும். குர்ஆன் ஒதுவதைக் குறிப்பதற்கும் வேறு விடயங்களை வாசிப்பதைக் குறிப்பதற்கும் இது உபயோகிக்கப்படலாம். உதாரணமாக 'சஅதியின் குவிஸ்தானை நான் சிராஅத் செய்தேன்' என்று கூறுவதில் தவறில்லை. ஆனால் 'சஅதியின் குவிஸ்தானை நான் திலாவா செய்தேன்' எனக் கூறுவது பெருந் தவறாகும்.

அடிப்படையில், நூற்றுக்ணக்கான மூல்லிமகள் குர்ஆனை மனம் செய்திருப்பதனால், இறைத்தாதர் (ஸல்வ) அவர்கள் குர்ஆனை பார்த்துத்தான் ஒதியிருக்க வேண்டும். என்ற அவசியமில்லை. அப்படியானால் இறைத்தாதர் (ஸல்வ) அவர்கள் குர்ஆனை மனம் செய்யவில்லையா? மறுபறம் அவர்களின் நினைவாற்றலை இறைவனே உறுதிப்படுத்தியுள்ளான்.

"நீர் மறவாதிருக்கும் பொருட்டு நாம் ஒதிக்காண்பித்தோம்"

(87 : 6)

குர்ஆன் வசனங்கள் இறைத்தாதர் (ஸல்வர்கள்) வாசித்தார்கள் என்பதை அல்லது எழுதினார்கள் என்பதை ஒரு போதும் நிறுவலில்லை என்பது தெளிவாகிறது. மறுபறம், அத்தகைய சாட்சியம் இருப்பதாகக் கொண்டாலும் அது இறைத்தாதர் (ஸல்வ) அவர்களின் நபித்துவக் காலத்துடன் தொடர்புடையதாகும். ஆனால் கலாநிதியின் வாதம் இறைத்தாதர் (ஸல்வ) அவர்கள் நபித்துவம் அடைய முன்பே வாசிப்பதையும் எழுதுவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதாகும்.

7. வரலாற்று உண்மைகளும் அஹாதீஸும்

இறைத்தூதர் (ஸல்ல) அவர்கள் வாசித்தார்கள் என்றும் எழுதினார்கள் என்றும் நாம் நம்பக்கூடிய சில சான்றுகள் வரலாற்றிலும் ஹதீஸிலும் இருப்பதாக கலாநிதி அப்துல் லதீப் கூறுவின்றார் : அவர் பின்வரும் இரு சம்பவங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் :

1. “புஹாரி தமது ஸஹீஃ கிரந்தத்தின் அல்-இல்ம் எனும் அத்தியாயத்தில், ஒரு முறை இறைத்தூதர் (ஸல்ல) அவர்கள் தம் மருமகனான அவியிடம் அந்தரங்கக் கடிதம் ஒன்றைக் கொடுத்து அதைத் திறக்க வேண்டாம் என்று கூறியதுடன் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவரின் பெயரை நினைவில் வைத்து அதனை அவரிடம் கொடுத்துவிடுமாறும் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தகைய கடிதம் ஒன்றை அனுப்புகையில் பெருமானார் (ஸல்ல)ரின் நம்பிக்கைக்குரியவரும் மருமகனுமான அவி (ரழி) அதனை வாசிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றால், இறைத்தூதர் (ஸல்ல) அவர்களையன்றி அதனை வேறு யார் எழுதியிருக்க முடியும்?”

ஸஹீஃ அல் புகாரியில் காணப்படும் இச்சம்பவத்தில்

இக்கடிதத்தைக் கொண்டு சென்றவர் அவி (ரழி) என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. இச்சம்பவத்தை பெருமானார் (ஸல்ல) அவர்கள் எழுத, வாசிக்கக் கற்றிருந்தார்கள் என்ற தம் கூற்றுக்கு ஆதரவாகப் பயன்படுத்த கலாநிதி முயன்றுள்ளார் என்பதையே இது காட்டுகிறது.

ஸஹீஃ அல் புகாரியில் இச்சம்பவம் பின்வருமாறு பதியப் பட்டுள்ளது :

“இறைத்தூதர் (ஸல்ல) அவர்கள் ஒரு தூது கோஷ்டித் தலைவரிடம் கடிதம் ஒன்றைக் கொடுத்து இன்ன இடத்தை அடையும் வரை அதனைத் திறக்க வேண்டாம் என்று கூறினார்கள்”.

அத்தாது கோஷ்டிக்கு அவி (ரழி) தலைவராக அமர்த்தப்பட்டிருந்தார் என்று கூறப்படவில்லை. அக்கடிதத்தை எடுத்துச் சென்றவரே அதனைத் திறக்க இருந்தார் என்பதும் கலாநிதியின் கட்டுக்கதையில் கூறப்படுவது போன்று வேறு யாரும் அதைத் திறக்க எதிர்பார்க்கப்படவில்லை என்பதும் இச்சம்பவம் பதியப்பட்டிருக்கும் விதத்திலிருந்து புலனாகிறது.

புகாரி அவர்கள் பத்னின்னஃலாவின் கதையையே குறிப்பிட்டுள்ளார். ⁽³⁹⁾ இச்சம்பவம், சீரா இப்னு ஹிஷாம் ⁽⁴⁰⁾ பிஹாருல் அன்வார் ⁽⁴¹⁾ போன்ற வரலாற்று நூல்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சம்பவம் இதுதான் :

“கடிதம் கொண்டு சென்றவர் அபுல்லஹ் பின் ஜஹஷ் ஆவார். இரண்டு நாள் பிரயாணத் தூரத்தைக் கடந்த பின்பே கடிதத்தைத் திறக்குமாறும் பின்னர் அதிலுள்ளபடி நடக்குமாறும் இறைத்தூதர் (ஸல்ல) அவர்கள் பணித்திருந்தனர். அவ்வாறே அவர் செய்தார்”.

கடிதத்தை எழுதியவர் உபை பின் கஅப் என்றும் இறைத்தூதரல்ல என்றும் அல் வாகிதி குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் மேலும் கூறுவதாவது :

“ஒரு நாளிரவு பெருமானார் (ஸல்ல) அவர்கள், அடுத்த நாள் அதிகாலையில் ஆயுதங்களுடன் வருமாறும் எனக்கு ஒரு வேலை இருக்கிறது என்றும் என்னிடம் சொன்னார்கள். பள்ளிவாசலில்

பெருமானார் (ஸல்வ) அவர்களைத் தொடர்ந்து காலைத் தொழுகையை நிறைவேற்றியியின் நான் ஆயதந்தரித்தவனாக இறைத்துதாரின் இல்லத்தருகே நின்று கொண்டிருந்தேன். என்னைப் போன்று வேறு பலரும் அங்கு வந்திருந்தனர். இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்கள் உபையின் காபை அழைத்து ஒரு கடிதம் எழுதுமாறு பணித்தார்கள். முடிய அக்கடித்ததை என்னிடம் தந்து பின்வருமாறு கூறினார்கள் “உம்மை நான் இக்குழுவுக்குத் தலைவராக நியமிக்கிறேன். இன்ன இன்ன வழியாகச் சென்று இரண்டு நாள் தூரத்தைக் கடந்த பின் கடிதத்தை திறந்து பார்த்து அதில் கண்டவாறு செய்வீராக!” இரண்டு நாள் பிரயாணத்தின் பின் நான் கடிதத்தைத் திறந்து பார்த்தேன். அதில் பின்வரும் பணிப்புரை காணப்பட்டது. நான் பத்னின் னல்லா (மக்காவுக்கும் தாயிபுக்கும் இடைமீலுள்ள ஓரிடம்) வுக்குச் சென்று குறைஷிகளின் வணிகக்கூட்டத்திடம் தேவையான உளவுத் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் எனது தோழர்களில் எவரையும் என்னுடன் வருமாறு வற்புறுத்தக் கூடாதென்றும் அவர்களின் சொந்தக் கருத்துப்படியே நடந்துகொள்ள விடப்பட வேண்டுமென்றும் அதில் கூறப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறே என் தோழர்களிடம் கூறினேன். “நாம் அல்லாஹுவினதும் ரகுவினதும் சொல்லைக் கேட்டு அவர்களுக்கும் உமக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர்கள்” என்று தோழர்கள் அனைவரும் ஒரே குரவில் கூறினார். ⁽⁴²⁾

எனவே கலாநிதியின் கூற்று முற்றிலும் ஆதாரமற்றது.

2. கலாநிதி குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டாம் சம்பவம் ஹாதைபியாவுடன் சம்பந்தப்பட்டது. கலாநிதியின் கூற்று பின்வருமாறு : புகாரி இப்னு ஹிஷாம் ஆசியோரின் அறிவிப்பின்படி ஒப்பந்தத்தை இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்கள் தம் கையினாலேயே எழுதினார்கள்.

ஆம், புகாரி இவ்வாறு ஓரிடத்தில் கூறிவிட்டு மற்றோர் இடத்தில் இதற்கு நேர்மாறாக கூறியுள்ளார். சன்னி அறிஞர்கள் யாவரும், இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்களே ஒப்பந்தத்தை எழுதினார்கள் என்ற கருத்தை புகாரியின் அறிவிப்பு தருவதாகத் தோன்றுகிறது என்ற ஏகோபித்த கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். உண்மையில்

அறிவிப்பாளரின் உத்தேசம் இதுவெல்ல, அஸ்ஸிராதுல் ஹஸபிய்யா தமது அறிவிப்பில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

ரகுலுல்லாஹ் இறைத்துதார் (ஸல்வ) என்ற சொல்லை அழிப்பதற்கு இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்கள் அலி (ரபு) யின் உதவியை நாடினார்கள். அவர் புகாரியின் அறிவிப்பைக் குறிப்பிட்டு, சிலரைப் பொறுத்தவரை அது இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்களின் ஒரு அற்புதமாகும். அவர் மேலும் கூறுகிறார் :

இச்சம்பவம் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள விதம் நம்பத்தக்கதல்ல என்று சில அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். அதன் சுருக்கம் யாதெனில், “இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்கள் எழுதுமாறு கட்டளையிட்டார்கள்; அவர்கள் எழுதவில்லை” என்பதாகும்.

அவர் கூறுகின்றார் : அபுல் வலீத் அல் பாஜி அல் மாவிகி அல்-அந்த ஹுஸி புகாரியின் அறிவித்தலின் வெளிப்படையான கூற்றுக்கு மதிப்பளிக்க விரும்பினார். ஆனால் அந்தஹஸ் அறிஞர்கள் பலத்த எதரிப்படுத் தெரிவித்தனர்⁽⁴³⁾

சீரா இப்னு ஹிஷாமைப் பொறுத்தவரை அப்படிப்பட்ட எதுவுமே இல்லை. கலாநிதி அப்துல் லதீப் அப்படியான ஒன்றை இப்னு ஹிஷாம் ஹாடாக ஏன் கூற முயற்சிக்கிறார் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

வரலாற்றுக் கோணத்திலிருந்து நோக்குகையில், எது எழுதப்பட்டாலும் அவியைக் கொண்டே எழுதப்பட்டது என்பது எல்லா அறிவிப்புகளிலிருந்தும் புலனாகிறது என்று நாம் ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். அத்தபாரியும் இப்னு அதீரும் மட்டுமே இறைத்துதார் (ஸல்வ) அவர்களுக்கு எழுதத் தெரியாவிட்டாலும் அவர்கள் எழுதினார்கள் என்று கூறுகின்றனர்.

இதற்குரிய பதில், இறைத்துதார் (ஸல்) அவர்களது பகைவர்களின் குற்றச் சாட்டுகள் மிகக் கடுமையானவையாகவும் மோசமானவையாகவும் இருந்ததனால் குருவே அவற்றை “கொடுமையும் மூர்க்கத்தனமானவையும்” என்று வர்ணித்துள்ளது என்பதாகும்.

இத்திரு வசனம் எத்தகைய குற்றச்சாட்டு என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவில்லை. எனினும் ‘இக்திதாப்’ என்ற சொல்லின் கருத்து ‘எழுதுதல்’ என்றிருந்தாலும் அது ‘இஸ்தித்தாப்’ ‘மற்றவருக்காக எழுதும் ஒருவன்’ என்ற பொருளையும் தருகின்றது.

இந்த வசனத்தின் பிற்பொடர்ச்சி கடந்த காலத்தில் எழுதிய கட்டுக்கதைகள் (அல்லது அவருக்காக மற்றவர்கள் எழுதியவை) ஒவ்வொரு காலையிலும் மாலையிலும் அவருக்காக வாசித்துக்காட்டப்பட்டது. ‘இக்திதாப்’ எனும் சொல் இறந்த காலத்திலும் ‘இம்லா’ என்பது நிகழ் காலத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர் காலையிலும் மாலையிலும் அவரிடம் வந்து அவருக்கு வாசித்துக் காட்டுவர் என்ற கருத்தைத் தருவது போலிருக்கிறது. ஆனால் இறைத்துதருக்கு எழுதுவும் படிக்கவும் தெரிந்திருந்தால் மற்றவர்கள் காலையிலும் மாலையிலும் அவருக்கு வாசிப்பதற்காக வந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்க முடியாது.

இறைத்துதரைப் பித்துப்பிடித்தவரென்றும் ஒரு மந்திரவாதியென்றும் ஒரு பொய்யரென்றும் குற்றஞ்சாட்டிய குறைகாணும் மூர்க்கத்தனமான அன்னூனிகள் கூட அவரை எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவரென்றும் அதனால் அவர் நூல்களிலிருந்து அறிவைப் பெற்றுக்கொண்டாரென்றும் குற்றஞ்சாட்டவில்லை.

8. எதிரிகளின் குற்றச்சாட்டு

அக்காலத்தில் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களையும் இல்லாததையும் எதிர்த்தவர்கள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் மற்றவர்கள் சொன்னவற்றிலிருந்து விடயங்களைத் தெரிந்து கொண்டார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டினர் என்று இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் கூறியிருந்தோம். இக்குற்றச்சாட்டு சில குருவுன் வசனங்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. ஆனால், பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் எழுத, வாசிக்கக் கற்றிருக்கவில்லை என்பது நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு விடயமாக இருந்ததனால் அவர்கள் எவ்விடயத்தையும் புத்தகத்திலிருந்து கற்றுக்கொண்டார்கள் எனக் குற்றஞ்சாட்டப்படவில்லை.

பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் எழுத்தறிவுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள் என்று நாம் கூறலாம். இதனை அல் புர்கான் எனும் அத்தியாயத்தின் ஜந்தாம் வசனத்திலிருந்து மதிப்பிடலாம்.

“அன்றி, இது முன்னோர்களின் கட்டுக்கதை; இது காலையிலும் மாலையிலும் இவருக்கு ஓதிக் காண்பிக்கப்படுகிறது”

இறைத்துது கல்வி கற்குமாறு கட்டளையிடுகிறது. படைப்பு பற்றிய அல்லாஹ்வின் அருட்கொடைக்கு அடுத்தபடியாக இரண்டாவதாக கற்றவின் மேன்மை பற்றியும் கற்றல் கருவியான பேனா பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ⁽⁴⁵⁾ உண்மையில் அவர் தன் விரல்களுக்கிடையில் ஒரு பேனாவைப் பிடித்தவரல்ல. ஆனால் மத்னாவை அடைந்த பின்னர் மிக எளிமையாகவேனும் அத்தகைய சூழ்நிலையை உருவாக்கியதன் காரணமாக பிற்காலத்தில் பேனாவின் அசைவின் மூலம் துரிதமான முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுத்தார். ஓர் ஆசிரியரைக் கண்டிருக்காத போதிலும், ஒரு பாடசாலைக்குச் சென்றிருக்காத போதிலும் மனித சமுதாயத்தின் ஆசிரியராக விளங்கி அவர்களைப் பல்கலைக்கழகங்களாக உருவாக்குவதற்கும் காரணமாக விளங்கினார்கள். அல்லாஹ்வின் தூதரான முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களால் மட்டுமே ஒழிய வேறு எவராலும் அவ்வாறு சாதனை புரிந்திருக்க முடியாது.

பெருங்கவிஞர் ஹாபிஸ் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

ஒரு தாரகைக்கு ஒளியுட்டி எமது இருட்டில் விளக்கான்றி
எமது மிருக உள்ளத்தின் நாடியறிந்து
நன்பனாக இன்பமுட்டின்றி
உங்களது ஒரு சமிக்ஞை அன்புடையவர்களை
மதியக்கியது
அறிவு தொடர்பை இழந்து காரணத்தைத்
தெளிவற்றதாக்கியது

இமாம் ரிதா பிற சமயவாதிகளுடனான விவாதத்தின்போது ராஸ் அல்-ஜாலூத்தை விழித்து பின்வருமாறு கூறினார் :

“இந்த இறைத்துதாரின் உண்மையை நிருபிக்கும் சான்றுகளுள் ஒன்று அவர் ஓர் அநாதையாக, ஓர் எழையாக, ஓர் இடையராக, ஓர் உழைப்பாளியாக மட்டுமன்றி, ஒரு நூலைத்தானும் வாசிக்காதவராகவும், ஓர் ஆசிரியரைக் கண்ணால் காணாதவராகவும் இருந்தபோதிலும் அவர் கடந்த காலத்தைப் பற்றியும், கடந்தகால இறைத்துதார்களைப் பற்றியும் எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் பேசுகின்ற ஒரு நூலைக் கொண்டுவந்தார்”. ⁽⁴⁶⁾

9. முடிவுறை

இதுவரை நாம் எடுத்துக் காட்டிய வரலாற்று முடிவுகள், குர்ஆனின் சான்றுகள், இஸ்லாமிய வரலாறு புலப்படுத்தும் உண்மைகள் என்பன இறைத்துதாரின் உள் நிலையில் எவ்வித பாதிப்பையும் எப்பொழுதேனும் எந்தவொரு ஆசிரியரும் ஏற்படுத்தவில்லை என்ற கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது. அவர் தொடர்பு கொண்டிருந்த தெய்வீக பாடசாலையைத் தவிர ஒரு போதும் ஒரு பாடசாலையில் காலடியெடுத்து வைத்தவரல்ல. அவர் எவற்றையெல்லாம் கற்றுக் கொண்டாரோ அவையாவற்றையும் உண்மைப் பொருளிடமிருந்தே கற்றுக்கொண்டார். ஒரு தோட்டக்காரன் தன்னைக் கவர்ந்த ஒரு ரோசாவை புறச்செல்வாக்குகள் எதுவுமின்றி தானே வருந்தியுழைத்து அதன் வளர்க்கியைப் பாதுகாத்து வந்தானோ அத்தகைய ரோசாவைப் போன்றவர்தான் இறைத்துதார் (ஸல்).

அவர் பேனா, மை, தாள் ஆசியவற்றுடன் தொடர்புபடவும் இல்லை. அதன் மூலம் எழுதவும் வாசிக்கவும் இல்லை. ⁽⁴⁴⁾ எனினும் புனித குர்ஆனில் புனித கட்டளையாக இக்கருவிகளைப் பற்றி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் முதன்முதலாக இறங்கிய

ஒரு பாடசாலையைக் கூட பார்த்ததில்லை. ஒரு கஸ்விமானைக் கூடச் சந்தித்ததில்லை. அவரது காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாதாரண நூலை வாசித்தவருமல்ல. அத்தகைய எழுதப்படிக்கத் தெரியாத அந்த உம்மியின் வாயிலிருந்து வெளிவந்த அந்த நூல் அழிய இலக்கியக்கலை மிக்கதாகும். படைப்பு, மீறூயிரப்பு, மனிதன், ஒழுக்கவியல், சட்டவியல், கதைகள், படிப்பினைகள், அறிவுறுத்தல்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய அத் தெய்வீக நூல் ஏனைய எல்லா ஆதாரங்களையும் விட அதன் பெருமையையும் மகத்துவத்தையும் எடுத்துக்காட்டப் போதியதாகும்.

அல்லாஹ் தனது இறுதித் தூதருக்கு இறக்கி வைத்த அற்புதத்தின் சின்னம் எழுத்தைச் சார்ந்த வகையினதாகும். அது பேச்சையும் சிந்தனையையும் உணர்வையும் கொண்ட ஒரு வேதநூல். அது அதன் தாக்கத்தை மனம், சிந்தனை, இதயம், மனச்சான்று ஆகியவற்றின் மீது ஏற்படுத்துகிறது. அந்தால் பல நூற்றாண்டுகளாக அதன் அசாதாரண வல்லமையை வெளிப்படுத்தி வருகிறது. அது காலங்களைக் கடந்து நிற்கும் ஓரற்புதமாகவும் திகழுகின்றது. அதன் காந்த சக்தி இலட்சோப இலட்சம் இதயங்களைக் கவர்ந்துள்ளது. அது ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தில் ஜீவகளை மினிர்கிறது. சிந்திக்கும் உள்ளங்களைச் சிந்திக்குமாறு அழைக்கிறது. அது நம்பிக்கையையும் உற்சாகத்தையும் உணர்ச்சியையும் தந்து உள்ளத்தைப் பூரிப்படையைச் செய்கிறது. ஆன்மீகப் பசியினால் நடுநிசியில் தனித்திருந்து வழிபடுவோருக்கும் அது உணவாக அமைகிறது. நடு இரவில் அல்லாஹ்வின் மீது கொண்டுள்ள பேரன்னின் காரணமாக கண்ணீர் சிந்துவோருக்கு பேருபகாரமாகவும் அமைகின்றது. அந்த இறை சக்திதான் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளுக்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. கொடுங்கோலர்களின் இரும்புப்பிழகளைத் தகர்த்தெறிந்தது. கொடுங்கோலர்களை அழித்தொழித்தது.

இறுதியாக இதனை நிறைவு செய்வதற்கு அல்லாஹ்வின் வார்த்தையில் தஞ்சமடைவோம்.

“இது அல்லாஹ்வின் அருட்கொடையாகும். தான் நாடியவர்களுக்கு அதனை அவன் வழங்குகிறான். மேலும் உண்மையாகவே அல்லாஹ்

மகத்தான் கொடையை உடையவன்”

(62 : 4)

அநாதையாகவும், ஏழையாகவும், ஆடு மேய்ப்பவராகவும் பள்ளிக்கூடம் செல்லாதவருமான அவனது அடியார்களில் ஒருவர் மீது அருளப்பட்ட அந்த வெளிப்பாடுகள் நாம் என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய மறுமைப் பயன்தரும் உதவியாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வெஸ் ஹீரோஸ் (பாரசீக மொழிபெயர்ப்பு) தோமஸ் காலைல் பகுதி X 1 ப. 14.
2. த ஸ்டோரி ஒப் சிவிலைசேசன் (த ஏஜ் ஒப் பெய்த்) லீல் டுரான்ட், நிவ்யோர்க் 1950 பகுதி IV பக. 162.
3. அன் அபலோஜி பொர் மொஹமட் அண்ட் குர்தூன் ஜோன் டெவன்போட், வண்டன் 1869 பக. 12.
4. வைய் டி மொஹமட் (பாரசீக மொழிபெயர்ப்பு) கொன்ஸ்டன்டைன் வேர்ஜில் சியோசியு; முதலாம் பதிப்பு பக. 45.
5. லா சிவிலைசேசன் டி லெ அராப்ஸ் (பாரசீக மொழிபெயர்ப்பு) குஸ்டால் லெ பொன், 4ஆம் பதிப்பு பக. 20.
6. புகழ்பெற்ற கீழைத்தேயவாதியும் இஸ்லாமிய வாதியுமான ஸல்மான் பாக் என்ற தனது புத்தகத்தில் (பாரசீக மொழிபெயர்ப்பு) அத்தகைய ஒருவர் உண்மையாக இருந்தார் என்பதைப் பற்றி ஜயங் கொண்டனர். புனித இறைத்துதருடனான சந்திப்பைப் பற்றி அவருடன் மட்டுமே விட்டு விடுவோம். அவர் அந்த மதகுரு பொய்யான பாத்திரம் என்கிறார். விரிவுரையாளர்கள் இறைத்துதரைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் எனக் கூறும் புஹூரா ஸோகியஸ், தமிழ்தாரி ஆகியோரும் மற்றையோரும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் என்று கூறுகிறார்.
7. புதுஹ் அல். புரதான் அஹ்மத் பின் யெஹ்யா பலாதூரி (கெம்ரோ) மத்பாஹ் அந் நிஹ்தரஹ் பக. 580.
8. அல் பின்ரிஸ்ட் இப்ன் நதீம் கெம்ரோ மத்பாஹ் அல் இஸ்திகாமாஹ்) 13.
9. அல் முகத்திமா இப்னு கல்தூண் (இப்ராஹிம் ஹில்மி பதிப்பு) பக. 492.

10. புதுஹ் அல் புல்தானில் (கெம்ரோ மதீபா அல்-ஸாதாஹ் 1959) ‘ருக்நாதுன் நம்லாஹ்’ என்ற மரபுத்தொடர் அச்சுப்பிழையாக உள்ளது. இதன் சரியான வடிவம் ‘ருக்யபதுன் நம்லாஹ்’ என்பதாகும். இப்னு அதீர் அவர்கள் ‘அந்திஹாயாஹ்’வில் நம்ல் எனும் அடிச் சொல் என்பதன் கீழ்க் குறிப்பிட்டுள்ளார் ருக்யா ஒதல்களைக் கொண்டது. ஆபத்துகளும் நோய்ப்பினீகளும் நீங்குவதற்கு இதனை ஒதினால் பலன்சிட்டும் என்று நம்பப்படுகிறது. ராகியை இறைத்துதார் தடைசெய்திருப்பதாக இப்னு அதீர் ‘ராகி’ எனும் வேர்ச் சொல்லுக்கான விளக்கத்தில் சில அஹாதீஸ்களை எடுத்துக்காட்டி குறிப்பிடுகிறார். அல்லாஹ்வின் பெயர் குறிப்பிடாதவையும், ஒருவரை அல்லாஹ்மீது நம்பிக்கைவைக்கத் தடுப்பதுமானதும் அதில் கூடுதலான நம்பிக்கை வைக்கச் செய்வதுமான தாயத்துக்களையும் இந்த அஹாதீஸ் குறிப்பிடுவதாக அவர் கருதுகிறார். ஆனால் குறிப்பிட்ட அஹாதீஸ் தெய்வீக நாமங்களின் மீது நம்பிக்கைவைத்து அவற்றிடம் உதவி கோருவதைக் கண்டிக்கிறது.

புகழ்பெற்ற ‘ருக்யாதுன் நம்லா’ ‘ராகி’ வகையைச் சேர்ந்ததல்ல என்று இப்னு அதீர் மேலும் கூறுகிறார். நன்மையோ தீமையோ செய்யும் ஆற்றல் அதற் கில்லையென்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். அல்லாஹ்வின் துதர் (ஸ்ல்) அவர்களது மனைவி ஹப்ஸாவுக்கு ஒரு மறைமுகக் குறிப்போடும் விளையாட்டாகவும் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “மக்களுக்கு மத்தியில் உட்கார்ந்து நிறம் பூசி அவங்கரித்தும், இருக்கும் மனப்பெண் தனது கணவனுக்கு கீழ்ப்படியாதிருப்பதைத் தவிர ஏனைய எல்லாவற்றையும் செய்கிறாள்” இவ்வாக்கியங்கள் ருக்யாதுன் நம்லா என்றைழைக்கப்படும்.

இறைத்துதார் சிபா என இங்கு நகைச்சவையாக “நீங்கள் ஹப்ஸா (ரழி) அவர்களுக்கு எழுதக் கற்றுக்கொடுத்தது போன்று ருக்யாதுன் நம்லாவையும் அவருக்குக் கற்பிப்பது நல்லது” என்று கூறியதன் மூலம் இறைத்துதார் அவருடைய கட்டளைக்கு அடிபணியவில்லை என்பதையும் அவர் கூறிய இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தி விட்டாரென்பதையும் இங்கு

சுட்டிக் காட்டுகிறார்" என்று இப்பு அதீர் மேலும் கூறுகிறார். (தர்வீம் முதலாவது வசனம் இதைக் குறிப்பிடுகிறதென்பது வரலாறு அறிந்த உண்மையாகும்).

11. அதே (அடிக்குறிப்பு 7)
12. பீஹார் அல்-அன்வார் முஹம்மத் பாகீர் மஜலீஸி தெஹ்ரான். புதிய பதிப்பு பகுதி xvi பக. 134.
13. அதே பகுதி xvi பக. 132
14. அதே பகுதி xvi பக்கம் 133 இந்த ஹத்தீன் சனத் (வரன் முறை) பலவீனமானது - மொழிபெயர்ப்பாளர்)
15. அஸ்-ஸீராஹ் அன்-நபவிய்யாஹ் . அஹ்மத் பின் ஸெய்ணீ தஹ்லான் (பெய்ர்நூட் : தார் அல் மஃறிபாஹ் பதிப்பு) பகுதி 1 ப. 229.
16. பீஹார் அல்-அன்வார் பகுதி xvi ப. 135. மஜ்மா அல்-பயான் அபு அவி அமீனுத் தீன் தபார்ஸ் அங்கபுத் 29 : 48 அத்தியாயத்தீன் கீழ்.
17. அதே
18. தாரீக் அல் யாகூபி இப்பு வாதீஹ் யாகூபி பகுதி 11 ப. 80.
19. ஜாமி அத் திரமிதியில் ஸெத் ஸாபித் கூறியதாக பின்வருமாறு பதிவாகியுள்ளது. அல்லாஹ்வின் தூதர் எனக்கு ஹீப்ரு மொழியைக் கற்கும்படி கட்டளையிட்டார்கள். அத்துடன் யூதர்களை நம்ப முடியாது என்று சத்தியம் செய்தார்கள். நான் அதை அரை மாதத்துக்குள் கற்றுக் கொண்டேன். அதன்பின்னர் அவருக்கு யூதர்களுக்கு கடிதம் எழுத்த தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் நான் அவருக்காக எழுதுவேன். யூதர்களிடமிருந்து அவருக்கு கிடைத்த கடிதங்களை நான் அவருக்கு வாசித்தக் காட்டுவேன்.
- பதுாஹ் அல் புல்தானில் (ப. 460) பலாதூரி ஸெத் பின் ஸாபித் (ரழி) அவர்கள் கூறியதாக பின்வருமாறு பதிவாகியுள்ளது. அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அஸீரிய மெழரியிலிருந்து யூதர்களின் புத்தகத்தைக் கற்குமாறு எனக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். அதைக் கற்க எனக்கு அரை மாதம் (அல்லது அரை வருடம்) சென்றிருக்காது. அதன்பிறகு நான் இறைத்தூதரின் கடிதங்களை யூதர்களுக்கு எழுதியதுடன் யூதர்களால் எழுதப்பட்ட கடிதங்களை அவருக்காக நான் வாசித்தேன்.
20. அல்-தன்பீஹ் வ அல் இஷ்ராப் அவி பின் அல் ஹஸன் அல்-மஹாதி ப. 245 - 246.
21. அல்-பிழ்ரிஸ்ட் ப. 67
22. தாரீக் அல் யாகூபி பகுதி I ப. 54
23. ஸஹීஹ் முஸ்லிம் xvi முஸ்லிம் பின் அல் ஹஜ்ஜாஜ் அல் குஷாரி அன் நிலாபூர் பகுதி V பக. 174.
24. ஆஸாத் அல்-காபாஹ் இஸ்லாத்தின் அபுல் ஹஸன் 'அவி பின் அல் அதீர் ஜஸாரி பகுதி I ப. 216.
25. ரெளஷான்பிக்ர் சஞ்சிகை இல 8ஹ் 15 மஹர் 1344 (1965) அபான் 1344 இன் கானுன்-இ-சர்தாப்தான் மலர். சஹ்ரிவார் கல்வி அமைச்சின் வெளியீடு 1344 ஜ ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டியது.
26. முஹாகலாஹ் கவிதையில் ஒருவகை உவமையனி.
27. முப்ரதாத் அல்பாஸ் அல்-குர் ஆன் உம் எனும் அடிச்சொல்லின் கீழ் ஹாஸென் பின் முஹம்மத் அர்-ராஜீப் அல் இஸ்பஹானி மஜ்மா அல்-பயான் அல் பகராஹ்வின் கீழ் 2 : 78.
28. அதே ஆவி இம்ரான் 3 : 75ஹ் அல் ஆராப் 7 : 156 அத்தப்ஸீர் அல்-கபீர் இமாம் பக்ருத்தீன் அல்-ராஸி அல்-ஆரபின் கீழ் 7 : 75.
29. ஆஸ்தானே குத்ஸ் ஜேர்னல் இல. 2.
30. உம்மி என்பது உம்முல் குராவைக் காட்டுகிறதென்று ஒரு அறிவிப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக மக்கா என்பது ஒரு பொதுப் பெயரேயன்றி பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. இறைத்தூதரை உம்மி என்றழைத்ததற்கக் காரணம் அவர்

- உம்முல் குராக்களில் ஒன்றான மக்காவைச் சேர்ந்தவர் என்பதாகும்.
31. பீஹார் அல் அன்வார் பாகம் 11 பக். 151
  32. அல்-காபி முஹம்மத் பின் யாகூப் குலைனி பாகம் 1 பக். 403
  33. அதே 31 பக். 144.
  34. வ ஸாயில் அஸ் சீயாஹ் முஹம்மத் ஹஸன் அல் ஹர் அல்-ஆழுவி. பாகம் 111 பக். 134.
  35. தாரீக் அல் காமீஸ் ஹஸன் பின் முஹம்மத் அத் தியார் பக்ரி. பாகம் 1 பக். 395 அஸ்லீராஹ் அல் ஹலாபிய்யாஹ் நூருத்தீன் அல் ஹலாபி பாகம் 11 பக். 204.
  36. நற்று அல் பலாகாஹ் அலீ இப்ன் அபீ தாலிப் 190 ஆம் சமய போதனை.
  37. மஸ்னவி 111 ஜலாலுத்தீன் ரூமி
  38. அல் முகத்திமா இப்ன் கல்தூண் (தார் அல் பிக்ர் பதிப்பு) பக். 332.
  39. மக்காவுக்கும் தாயிபுக்குமிடையிலான ஓர் இடம்.
  40. ஸீராஹ் இப்ன் ஹரிஷாம் அழு முஹம்மத் அப்துல் மலிக் பின் ஹரிஷாம் பாகம் 1 பக். 601.
  41. பீஹார் அல் அன்வார் பழைய பதிப்பு. பாகம் xxxviii நூல் பக். 13, 14.
  42. அல் மகாளி முஹம்மத் பின் உமர் அல் வாசிதி பாகம் 1 பக். 13, 14.
  43. அஸ்லீராஹ் அல் ஹலபிய்யாஹ் பாகம் 111 பக்கம் 22.
  44. **وَالْقِلْمُ وَمَا يَسْتَظِرُونَ «سُورَةُ قَلْمٍ»**
“நான் எழுதுகொள்ள மீதும் சத்தியமாக (அதைக்கொண்டு) அவர்கள் எழுதியதன் மீதும் சத்தியமாக

45. إِفْرَا بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ، خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلْقٍ، إِفْرَا وَرَبِّكَ الْأَكْرَمُ ،
الَّذِي عَلَمَ بِالْقَلْمِ ، عَلَمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ «سُورَةُ عَلْقٍ»

“உம்முடைய ரபபான பெயரைக்கொண்டு ஒதுவராக அவன்தான் அனைத்தையும் படைத்தவன். மனிதனை இரத்தக்கட்டியிலிருந்து அவன் படைத்தான். ஒதுவிராக உம்முடைய ரப்பு மிக தயாளமானவன். அவன் எழுதுகொவைக் கொண்டு கற்றுக் கொடுத்தான். மனிதனுக்கு அவன் அறியாதவற்றையெல்லாம் கற்றுக் கொடுத்தான்”

(96 : 1 - 5)

46. உயுன் அக்பார் அர்-ரிதா அழு ஜாபர் முஹம்மத் ஷெக் ஸாதுக் இப்ன் பாபுயாஹ் பக். 136.

இல்லாமிய மரபுச் சொற்கள்

- அஹ்லுல் சிதாப் :** வேதத்தை உடையவர்கள் - 'இறைத்தூதைதப் பின்பற்றுபவர்கள், யூத மதம், வெளாரோஸ்தீரிய மதம் ஆகிய வேத வெளிப்பாடுகளை கொண்டிருப்பவை.
- ஹதீஸ் :** இறைத்தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது சொல், செயல், அங்கீகாரம் ஆகியனவும் (சீயா வழக்கின்படி பாத்திமா (ரழி) அவர்களையும் பன்னிரண்டு இமாம்களையும் இது குறிக்கும்.
- ஹஜ் :** துவல்ஹஜ் மாதத்தில் மக்காவிலுள்ள கல்பாவுக்கான புனித யாத்திரை.
- கபர் :** அறிவிப்பு - சில சமயங்களில் ஒரு சஹாபி, தாபிச அவர்களைப் போன்றோரிலிருந்து வரும் அறிவிப்புகளும், மற்றைய சமயங்களில் ஹதீஸ் என்ற கருத்திலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.
- கல்பா :** இல்லாமிய சட்டத்தை நிருவகிப்பவரும், ஆட்சியாளரும்.
- கும்ஸ் :** ஐந்தில் ஒன்று - வியாபார, இலாபங்களிலிருந்தும் விவசாயத்திலிருந்தும் நிலத்தின் கீழ் அல்லது மேலுள்ள இயற்கை வளங்களிலிருந்தும் அறவிடப்படும் ஐந்தில் ஒரு பங்கு வரி. சுருங்கக் கூறின் எல்லாவகையான செல்வம், வருமானம் ஆகியவற்றின் மீதும் அறவிடப்படும் வரியாகும்.
- முஹாஜீர்
(பன்மை முஹாஜீருஞ்)** :
- குடியேறியோர் - இறைத்தூதருடன் மக்காவிலிருந்து மத்னாவிற்குச் சென்று ஆரம்ப காலத்தில் இல்லாத்தை தழுவியோர்.
- ஸஹாபி
(பன்மை ஸஹாபா)** :
- இறைத்தூதரின் தோழர்கள் - ஆரம்ப காலத்தில் இறைத்தூதரின் மனைவியரைக் குறித்தாயினும் பிற்காலத்தில் ஒரு

குறுகிய காலத்துக்கோ அல்லது ஆரம்ப வயதுகளிலோ இறைத்தூதரைக் கண்டவர் களையும் குறிக்கும் வகையில் விரிவ டெந்தது.

- தாபிச** : (பன்மை தாபிசங்) ஸஹாபாக்களுக்குப் பின் வந்தோரைக் குறிப்பிடும்சொல். இறைத்தூதருக்கு அடுத்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களை அல்லது இறைத்தூதரின் சமகாலத்தவர்களான ஆனால் அவர்களை நேரடியாக அறியாதவர்களாகவும் எனினும் அவர்களது தோழர்களை அறிந்தவர்களையும் குறிக்கும்.
- தக்ரீர்** :
- அங்கீகாரம் - இறைத்தூதர் சொல்லாத அங்கீகரித்த செயல்களும் இறைத்தூதரின் அத்தகைய அங்கீகாரங்களை இமாம்கள் கண்டவையும்.
- உம்மாஹ்** :
- எவ்வித பிரதேச. இன வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட முழு முஸ்லிம் சமுதாயத்தையும் குறிக்கும்.
- முலாதாரங்கள்** :
- அல் தவ்ஹீத் பாகம் 11இல் 2. ராபி அல் தானி 1405 ஜெவரி 1985, ஷீயா இல்லாம், அல்லாமா தபாதாபார் இல்லாமும் புரட்சியும், ஹாமித் அல்கார்).